

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 10a

21-500 Biała Podlaska

tel. 83 341 64 52

regionalia@mbp.org.pl

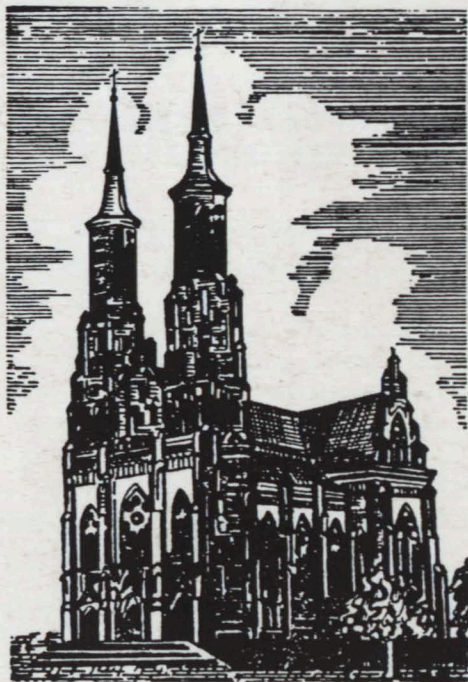
WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXVI

Marzec 2007

Nr 3

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI
KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXVI

Marzec 2007

Nr 3

STOLICA APOSTOLSKA

POMAGAĆ LUDZIOM KOCHAĆ BOGA I SŁUŻYĆ MU WE WSZYSTKIM

Przemówienie Ojca Świętego podczas wizyty na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim

Drugą uczelnią, którą Benedykt XVI odwiedził w roku akademickim 2006/2007, był Papieski Uniwersytet Gregoriański. Papież był tam 3 listopada. Najpierw udał się do kaplicy uniwersyteckiej i po krótkiej adoracji Najświętszego Sakramentu spotkał się z przedstawicielami kadry akademickiej i studentów. Ojca Świętego powitali kolejno rektor o. Gianfranco Ghirlanda SJ, przedstawiciele studentów i pracowników uczelni Bryan Lobo i Luigi Allema. «Drodzy synowie św. Ignacego powiedział w przemówieniu Benedykt XVI, zwracając się do jezuitów, którzy prowadzą uczelnię raz jeszcze Papież powierza wam ten uniwersytet, dzieło niezwykle ważne dla Kościoła powszechnego i dla licznych Kościołów partykularnych. Jest ono od zawsze pierwszym z priorytetów apostolskich Towarzystwa Jezusowego». Następnie głos zabrał generał jezuitów o. Peter Hans Kolvenbach, który wręczył Papieżowi medal św. Roberta Bellarmina, patrona tego uniwersytetu, wybity z okazji 450. rocznicy założenia Kolegium Rzymskiego. Na zakończenie wizyty Benedykt XVI odwiedził Centrum Kongresowe im. Mattea Ricciego, gdzie spotkał się z uniwersytecką wspólnotą jezuitów. Pozdrowił też liczącą ponad 100 osób grupę niemieckich i amerykańskich dobroczyńców uczelni.

Księża Kardynałowie, czcigodni Bracia w biskupstwie i kapłaństwie,
drodzy Profesorowie i Studenci!

Cieszę się z dzisiejszego spotkania z wami. Witam przede wszystkim was, studentów, licznie zgromadzonych na tym dziedzińcu o eleganckiej i prostej architekturze, a także tych, którzy jak wiem z różnych sal wykładowych śledzą nasze spotkanie za pośrednictwem ekranów i głośników. Dziękuję wam, droga młodzieży, za słowa wyrażające wasze uczucia, wypowiedziane tu przez waszego przedstawiciela i przez was samych. W pewnym sensie uniwersytet należy właśnie do was. Już od odległego 1551 r., kiedy został założony przez św. Ignacego Loyolę, istnieje dla was, dla studentów. Cały wysiłek, jaki wasi profesorowie i wykładowcy wkładają w nauczanie i pracę badawczą, jest przeznaczony dla was. To wam mają służyć codzienne starania i trudy Jego Magnificencji rektora, wice-rektorów, dziekanów i dyrektorów. Wy o tym wiecie, i jestem pewien, że jesteście im za to wdzięczni.

Szczególne pozdrowienie kieruję też do kard. Zenona Grocholewskiego. Jako prefekt Kongregacji Edukacji Katolickiej jest on wielkim kancle-rzem waszego uniwersytetu i reprezentuje na nim Papieża (por. *Statuta Universitatis*, art. 6, 2). Właśnie po to mój czcigodny poprzednik Pius XI nadał Uniwersytetowi Gregoriańskiemu status uczelni papieskiej *plenissimo iure ac nomine* (por. List apostolski *Gregorianam studiorum*, w: AAS 24 [1932], 268). Sama zresztą historia Kolegium Rzymskiego i jego spadkobiercy, Uniwersytetu Gregoriańskiego – o czym przypomniał tu ojciec rektor w słowie powitalnym, które do mnie skierował – stanowi fundament tego bardzo szczególnego statusu uczelni. Witam wielbego o. Petera-Hansa Kolvenbacha SJ, który jako przełożony generalny Towarzystwa Jezusowego jest zastępcą wielkiego kanclerza uniwersytetu i bezpośrednio zajmuje się tym dziełem, które bez wahania mogę określić jako jedną z największych usług Towarzystwa Jezusowego na rzecz Kościoła powszechnego.

Witam obecnych tu dobroczyńców *Freundeskreis der Gregoriana* z Niemiec, *Gregorian University Foundation* z Nowego Jorku, Fundację «*La Gregoriana*» z Rzymu oraz inne grupy dobroczyńców. Moi drodzy, jestem wam wdzięczny za wszystko, co tak wielkodusznie czynicie, aby w spierać dzieło, które Stolica Apostolska powierzyła i nadal powierza Towarzystwu Jezusowemu. Witam ojców jezuitów, którzy z zasługującym na pochwałę poświęceniem prowadzą tutaj pracę dydaktyczną i życie pełne surowej

prostoty. Witam także pozostałych profesorów, obejmując myślą również ojców i braci z Papieskiego Instytutu Biblijnego i Papieskiego Instytutu Studiów Wschodnich, które razem z *Gregorianą* tworzą akademickie *Consortium* (por. Pius XI, *Motu proprio* «*Quod maxime*», 30 września 1928 r.), cieszące się wielkim prestiżem nie tylko ze względu na poziom nauczania, ale także na dziedzictwo zgromadzone w trzech bibliotekach, posiadających niezwykle bogate księgozbiory specjalistyczne. Witam wreszcie pozostałych pracowników uniwersytetu, w których imieniu przemawiał tutaj sekretarz generalny, za co mu dziękuję. Ta część personelu wykonuje codziennie pracę ukrytą, ale niezmiernie ważną dla misji, jaką *Gregoriana* ma pełnić z polecenia Stolicy Apostolskiej. Do każdego z was kieruję serdeczne słowa zachęty i otuchy.

Przedmiot nauki teologicznej

Z radością stoję na tym dziedzińcu, który przemierzałem wielokrotnie. Pamiętam zwłaszcza obronę pracy o Lohfinka w czasie Soboru, w obecności licznych kardynałów i skromnych ekspertów, wśród których byłem i ja. Chętnie wspominam zwłaszcza czasy, gdy jako profesor zwyczajny dogmatyki i historii dogmatu na uniwersytecie w Ratyźbonie zostałem zaproszony w 1972 r. przez ówczesnego rektora Hervé Carrier'a SJ, by poprowadzić wykłady dla studentów II cyklu specjalizacji w zakresie teologii dogmatycznej. Tematem wykładów była Najświętsza Eucharystia. Jako wasz dawny znajomy chcę wam powiedzieć, drodzy profesorowie i studenci, że trud pracy badawczej i dydaktycznej, jeśli ma mieć sens w perspektywie Królestwa Bożego, musi być wspomagany przez cnoty teologalne. Bezpośrednim przedmiotem nauki teologicznej w jej różnych odmianach jest bowiem sam Bóg, objawiony w Jezusie Chrystusie, Bóg o ludzkim obliczu. Także wówczas, gdy bezpośrednim przedmiotem studium jest Lud Boży w swym wymiarze widzialnym i dziejowym – jak w przypadku prawa kanonicznego czy historii Kościoła – głębsza analiza tej materii prowadzi nas na powrót do kontemplowania z wiarą tajemnicy zmartwychwstałego Chrystusa. To On, obecny w swoim Kościele, prowadzi go pośród doczesnych wydarzeń ku eschatologicznej pełni, do celu, ku któremu zmierzamy umocnieni nadzieją. Nic wystarczy jednak tylko poznawać Boga; żeby naprawdę Go spotkać, trzeba Go także kochać. Poznanie musi się stać miłością. Studium teologii, prawa kanonicznego i historii Kościoła nie polega jedynie na poznawaniu prawd wiary w ich historycznych

sformułowaniach i zastosowaniach praktycznych, ale zawsze zmierza do zrozumienia ich w perspektywie wiary, nadziei i miłości. Tylko Duch przenika głębokości Boga (por. 1 Kor 2, 10), a więc tylko wsłuchując się w głos Ducha można przeniknąć głębię bogactw, mądrości i wiedzy Boga (por. Rz 11, 33). Ducha trzeba słuchać w modlitwie, gdy serce otwiera się na kontemplację tajemnicy Boga, który objawił się nam w Synu – Jezusie Chrystusie, obrazie Boga niewidzialnego (por. Kol 1, 15), ustanowionym Głową Kościoła i Panem wszystkiego (por. Ef 1, 10; Kol 1, 18).

Wielkie zasługi uczelni

Uniwersytet Gregoriański już od samych początków, jako Kolegium Rzymskie, wybijał się na polu studiów filozoficznych i teologicznych. Zbyt długa byłaby lista znakomitych filozofów i teologów, którzy kolejno kierowali katedrami tej uczelni; winniśmy do niej dodać także słynnych kanonistów i historyków Kościoła, którzy poświęcili wszystkie siły pracy w tych szacownych murach. Wszyscy przyczynili się znacznie do postępu dyscyplin naukowych, które uprawiali, a tym samym oddali cenną przysługę Stolicy Apostolskiej, wspierając ją w pełnieniu funkcji doktrynalnej, dyscyplinarnej i pastoralnej. Oczywiście, wraz z upływem czasu zmieniają się także perspektywy. Dziś nie można uchylać się od konfrontacji z kulturą świecką, która w wielu częściach świata jest nie tylko coraz bardziej skłonna zacierać wszelkie ślady obecności Boga w życiu społeczeństwa i jednostki, ale próbuje też za pomocą różnych środków, które zwodzą na manowce prawe sumienie człowieka i odbierają mu jasność widzenia, osłabić jego zdolność do słuchania głosu Bożego. Nie można też pomijać relacji z innymi religiami, które okazują się konstruktywne tylko wówczas, gdy wystrzegamy się wszelkich dwuznaczności, mogących w jakiś sposób naruszyć istotne treści chrześcijańskiej wiary w Chrystusa, jedyne Zbawiciela wszystkich ludzi (por. Dz 4, 12), i w Kościół jako nieodzowny sakrament zbawienia dla całej ludzkości (por. Deklaracja *Dominus Iesus*, 13-15; 20-22; AAS 92 [2000], 742-765).

Nie mogę tutaj pominąć innych, świeckich dyscyplin naukowych, uprawianych na tym znakomitym uniwersytecie, który kontynuuje chwalebłą tradycję akademicką Kolegium Rzymskiego. Wszystkim wiadomo, jak wielki prestiż miało Kolegium Rzymskie w dziedzinie matematyki, fizyki czy astronomii. Wystarczy przypomnieć, że używany obecnie na całym świecie kalendarz, który nazywamy «gregoriańskim», ponieważ

wprowadzony został przez mojego poprzednika Grzegorza XIII, powstał w 1582 r. i był dziełem o. Cristofora Claviusa, profesora Kolegium Rzymskiego. Wystarczy też wymienić imię o. Mattea Ricciego, który dotarł aż do dalekich Chin ze świadectwem wiary i wiedzą zdobytą pod kierownictwem o. Claviusa. Dziś dyscypliny te nie są już uprawiane na *Gregorianie*, zostały bowiem zastąpione przez nauki o człowieku, takie jak psychologia, nauki społeczne, komunikacja społeczna. Ich celem jest głębsze zrozumienie człowieka zarówno w jego głębokim wymiarze osobowym, jak w wymiarze zewnętrznym – jako budowniczego społeczeństwa opartego na sprawiedliwości i pokoju oraz jako głosiciela prawdy. Właśnie dlatego że nauki te dotyczą człowieka, nie mogą abstrahować od odniesienia do Boga. Człowieka bowiem – zarówno jego wymiaru wewnętrznego, jak zewnętrznego – nie można w pełni zrozumieć, jeśli nie uznaje się go za istotę otwartą na transcendencję.

Wasza misja dzisiaj

Pozbawiony odniesienia do Boga, człowiek nie potrafi odpowiedzieć na podstawowe pytania – które nurtują i zawsze będą nurtowały jego serce – dotyczące celu, a więc i sensu jego istnienia. W konsekwencji nie jest też możliwe krzewienie w społeczeństwie wartości etycznych, które są jedyną rękojmnią współistnienia godnego człowieka. Człowiek pozbawiony odniesienia do Boga jest skazany na poczucie lęku i osamotnienia, które prowadzi do rozpacz. Tylko przez odniesienie do Boga-Miłości, który objawił się w Jezusie Chrystusie, człowiek może znaleźć sens swego istnienia i żyć z nadzieją, chociaż doświadcza na różne sposoby zła, nękającego jego samego i społeczeństwo, w którym żyje. Nadzieja sprawia, że człowiek nie zamyka się w paraliżującym i jałowym nihilizmie, ale ofiarnie angażuje się w życie społeczeństwa, aby móc je doskonalić. Jest to zadanie, które Bóg powierzył człowiekowi, stwarzając go na swój obraz i podobieństwo, i nadaje ono każdemu człowiekowi najwyższą godność, ale zarazem obarcza go ogromną odpowiedzialnością.

W tej właśnie perspektywie jesteście powołani – jako profesorowie i wykładowcy *Gregoriany* – aby kształcić studentów, których powierza wam Kościół. Integralna formacja młodzieży to jedna z posług apostołskich, jakie Towarzystwo Jezusowe pełni tradycyjnie od chwili powstania; jest to misja, którą Kolegium Rzymskie pełniło od początku. Powierzenie Towarzystwu Jezusowemu w Rzymie, przy Stolicy Apostolskiej, Kolegium Niemieckiego,

Seminarium Rzymskiego, Kolegium Węgierskiego, połączonego z Niemieckim, Kolegium Angielskiego, Kolegium Greckiego, Kolegium Szkockiego i Kolegium Irlandzkiego miało na celu zapewnienie formacji duchowieństwa z tych krajów, w których doszło do naruszenia jedności wiary i komunii ze Stolicą Apostolską. Do dziś kolegia te wysyłają swoich wychowanków – prawie wszystkich albo znaczną ich liczbę – na Uniwersytet Gregoriański, w duchu tamtej pierwotnej misji. Do wymienionych tu kolegiów dołączyło na przestrzeni dziejów wiele innych. Jakże zobowiązujące jest zatem zadanie spoczywające na waszych barkach, drodzy profesorowie i wykładowcy! Dobrze zatem się stało, że po dojrzałym namyśle opracowaliście «Deklarację zamierzeń» – dokument o podstawowym znaczeniu dla instytucji takiej jak wasza, ponieważ określa syntetycznie jej naturę i misję. Jest on podstawą prowadzonej przez was odnowy statutów uniwersytetu i regulaminu ogólnego, podobnie jak statutów i regulaminów poszczególnych wydziałów, instytutów i ośrodków. Przyczyni się to do lepszego określenia tożsamości *Gregorians*, pozwalając na opracowanie programów akademickich lepiej odpowiadających jej właściwej misji. Jest to misja zarazem łatwa i niełatwa. Łatwa, ponieważ tożsamość i misja *Gregorians* są jasno określone od samego początku jej istnienia, na podstawie wskazań wielokrotnie przypominanych przez papieży, z których aż szesnastu było absolwentami tego uniwersytetu. A jednocześnie trudna, bo wymaga, byście byli wierni własnej historii i tradycji, aby nie utracić historycznych korzeni, a także otwarci na obecną rzeczywistość, aby twórczo odpowiadać – po wnikliwym rozeznaniu – na potrzeby Kościoła i dzisiejszego świata.

Formacja duchownych i świeckich

Jako kościelny uniwersytet papieski wasza uczelnia stara się *sentire in Ecclesia et cum Ecclesia*. Ten wysiłek rodzi się z miłości do Kościoła, naszej Matki i Oblubienicy Chrystusa. Mamy go miłować tak, jak umiłował go Chrystus, biorąc na siebie cierpienia świata i Kościoła, aby dopełniać niedostatki cierpień Chrystusa w naszym ciele (por. Kol 1, 24). W ten właśnie sposób można kształcić nowe pokolenia kapłanów, zakonników i świeckich. Trzeba bowiem zadać sobie pytanie, na jakiego rodzaju kapłanów chcemy wychować naszych studentów, na jakiego zakonnika, zakonnicę czy człowieka świeckiego. Waszym celem, drodzy profesorowie i wykładowcy, jest oczywiście formacja kapłanów świątłych, ale zarazem gotowych poświęcić bez zastrzeżeń całe swoje życie, w postawie pokory i wyrzeczenia, służbie

tym wszystkim, których Bóg powierzy ich posłudze. Pragniecie zapewnić solidną formację intelektualną zakonnikom i zakonnicom, aby umieli z radością przeżywać konsekrację, którą obdarzył ich Bóg, i stawać się eschatologicznym znakiem przyszłego życia, do którego wszyscy jesteście powołani. Podobnie też chcecie kształcić osoby świeckie, które będą mogły kompetentnie pełnić różne posługi i urzędy w Kościele, a nade wszystko być zaczynem Królestwa Bożego w rzeczywistości doczesnej. W tej perspektywie właśnie w tym roku uniwersytet rozpoczął realizację programu interdyscyplinarnego, który ma przygotowywać wiernych świeckich do urzeczywistniania swojego szczególnego powołania eklezjalnego, jakim jest krzewienie wartości etycznych w sferze życia publicznego.

Ale formacja jest także waszym zadaniem, drodzy studenci. Nauka wymaga oczywiście nieustannej ascezy i samozaparcia. Ale właśnie na tej drodze człowiek wyrabia w sobie zdolność do wyrzeczenia i poczucie obowiązku. To bowiem, czego nauczycie się dzisiaj, jutro będziecie przekazywać innym, gdy Kościół powierzy wam posługę kapłańską lub inne dzieła czy urzędy mające służyć wspólnocie. W każdych okolicznościach będziecie wypełniać wasze serca radością, jaką daje świadomość, że kieruje wami zawsze prawota intencji, która pozwala mieć pewność, iż szuka się tylko woli Bożej i ją wypełnia. To wszystko wymaga oczywiście oczyszczenia serca i rozeznania.

Na większą chwałę Bożą

Drodzy synowie św. Ignacego, raz jeszcze Papież powierza wam ten uniwersytet, dzieło niezwykle ważne dla Kościoła powszechnego i dla licznych Kościołów partykularnych. Jest ono od zawsze pierwszym z priorytetów apostołskich Towarzystwa Jezusowego. Właśnie w środowisku uniwersyteckim Paryża św. Ignacy Loyola i jego pierwsi towarzysze zapragnęli z całego serca pomagać ludziom tym, że będą kochać Boga i służyć Mu we wszystkim, ku Jego większej chwale. Przynaglany wewnętrznym działaniem Ducha, św. Ignacy przybył do Rzymu, centrum chrześcijaństwa, siedziby Następcy Piotra, i tutaj założył Kolegium Rzymskie, pierwszy uniwersytet Towarzystwa Jezusowego. Uniwersytet Gregoriański jest obecnie środowiskiem akademickim, w którym jeszcze dzisiaj, mimo upływu 456 lat, urzeczywistnia się w pełni i wyraziście pragnienie św. Ignacego i jego pierwszych towarzyszy: pomagać ludziom kochać Boga i służyć Mu we wszystkim, ku Jego większej chwale. Powiedziałbym, że właśnie tutaj, w tych murach, spłnia się to, co papież Juliusz III ustalił w *Formula Instituti*

21 lipca 1550 r., gdzie napisał, że każdy członek Towarzystwa Jezusowego jest zobowiązany «*sub crucis vexillo Deo militare, et soli Domino ac Ecclesiae Ipsius sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario, servire*», angażując się «*potissimum (...) ad fidei defensionem et propagationem, et profectum animarum in vita et doctrina christiana, per publicas praedicationes, lectiones et aliud quodcumque verbi Dei ministerium...*» (List apostolski *Exposcit debitum*, 1). Ta charyzmatyczna specyfika Towarzystwa Jezusowego, której instytucjonalnym wyrazem jest czwarty ślub całkowitego posłuszeństwa Papieżowi w każdej sprawie, w jakiej zechce on wydać polecenie «*ad profectum animarum et fidei propagationem*» (tamże, 3), urzeczywistnia się także w fakcie, że przełożony generalny Towarzystwa Jezusowego sprowadza z całego świata najlepiej przygotowanych jezuitów, aby pełnili obowiązki profesorów waszego uniwersytetu. Kościół, zdając sobie sprawę, że może to przysparzać trudności innym dziełom i posługom, również ważnym z punktu widzenia celów, jakie stawia sobie Towarzystwo, jest mu szczerze wdzięczny. Zarazem pragnie, aby *Gregoriana* zachowała ignacjańskiego ducha, który ją przenika, a który wyraża się w metodzie pedagogicznej uniwersytetu i w systemie studiów.

Moi drodzy, z ojcowską miłością powierzam was wszystkim, którzy jesteście żywymi członkami Uniwersytetu Gregoriańskiego profesorów i wykładowców studentów, personel administracyjny i techniczny, dobroczyńców i przyjaciół wstawiennictwu św. Ignacego Loyoli, św. Roberta Bellarmina i Najświętszej Maryi Panny, Królowej Towarzystwa Jezusowego, która w herbie uniwersytetu nosi tytuł *Sedes Sapientiae*. W tym duchu udzielam wszystkim Apostolskiego Błogosławieństwa jako zadatku obfitych łask Bożych.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 1 (289) 2007

NIEŚCIE WSZYSTKIM CHRYSUSA, NADZIEJĘ ŚWIATA

Msza św. w Weronie podczas IV Krajowego Kongresu Kościelnego we Włoszech

W dniach 16-20 października 2006 r. odbywał się w Weronie IV Krajowy Kongres Kościelny we Włoszech, którego temat brzmiał: «Świadkowie zmarłychwstałego Jezusa, nadziei świata». Kongresy takie odbywają się co dziesięć lat, uczestniczą w nich przedstawiciele wszystkich włoskich diecezji, zakonów i stowarzyszeń laikatu. Ich celem jest refleksja nad przyszłością duszpasterskiej działalności Kościoła we Włoszech. 19 października przybył do Werony Benedykt XVI i spotkał się z 2700 uczestnikami kongresu z 226 diecezji. W obszernym przemówieniu wskazał na potrzebę ewangelizacji i dawania chrześcijańskiego świadectwa we wszystkich dziedzinach ludzkiego życia. Potędże zła i grzechu wierzący muszą przeciwstawić siłę od niej większą – miłosierną miłość, jak napisał Jan Paweł II w Encyklice «*Dives in misericordia*», a także w książce «*Pamięć i tożsamość*». Katolicy muszą odpowiadać na wielkie wyzwania ludzkości oraz bronić podstawowych wartości. Najważniejszym wydarzeniem podczas wizyty Papieża w Weronie była Msza św. na stadionie im. M. Bentegodiego. Uczestniczyło w niej ok. 100 tys. wiernych. Z Benedyktem XVI koncelebrowało 226 biskupów i 1600 kapłanów przybyłych ze wszystkich diecezji włoskich. W homilii, nawiązując do hasła kongresu, Benedykt XVI powiedział m.in.: «*W zmieniającym się świecie Ewangelia nie ulega zmianie. Dobra Nowina pozostaje zawsze ta sama: Chrystus umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia! W Jego imię nieście wszystkim orędzie nawrócenia i przebaczenia grzechów, a przede wszystkim życiem składajcie świadectwo nawrócenia i przebaczenia*».

Czcigodni Bracia w biskupstwie i kapłaństwie!
Drodzy Bracia i Siostry!

Ta Eucharystia stanowi główny moment IV Krajowego Kongresu Kościelnego we Włoszech, który gromadzi się dzisiaj wokół Następcy Piotra. Sercem każdego wydarzenia kościelnego jest Eucharystia, na którą Chrystus Pan nas zaprasza, a następnie przemawia do nas, karmi nas i posyła. To bardzo znaczące, że miejscem wybranym na tę uroczystą liturgię jest stadion Werony: teren, na którym normalnie nie odbywają się nabożeństwa, lecz imprezy z udziałem tysięcy miłośników sportu. Dziś ten teren

gości zmartwychwstałego Jezusa, rzeczywiście obecnego w swoim Słowie, w zgromadzeniu Ludu Bożego z jego pasterzami, a w sposób szczególnie w sakramencie Jego Ciała i Krwi. Chrystus przychodzi dzisiaj na ten współczesny areopag, by zesłać swego Ducha na Kościół, który jest we Włoszech, aby odnowiony przez tchnienie nowej Pięćdziesiątnicy, potrafił «przekazywać Ewangelię w zmieniającym się świecie», jak mówią Wskazania duszpasterskie Konferencji Episkopatu Włoch na dziesięciolecie 2000-2010.

Pozdrawiam was – bracia biskupi, kapłani i diakoni, was – drodzy delegaci poszczególnych diecezji i stowarzyszeń świeckich, was – zakonnice, zakonnicy i świeccy. To pozdrowienie kieruję także do wszystkich, którzy łączą się z nami za pośrednictwem radia i telewizji. Pragnę pozdrowić i uściskać w duchu całą wspólnotę Kościoła włoskiego, ciało żyjącego Chrystusa. W sposób szczególnie pragnę wyrazić moje uznanie tym wszystkim, którzy poświęcili wiele trudu i czasu, by przygotować i zorganizować ten kongres: przewodniczącemu Konferencji Episkopatu kard. Camillowi Ruiniemu, sekretarzowi generalnemu bpowi Giuseppe Betoriemu i jego współpracownikom z różnych urzędów, kard. Dionigiemu Tettamanziem i pozostałym członkom Komitetu przygotowawczego, abpowi Flawiowi Robertowi Carrarze, któremu dziękuję za uprzejme słowa skierowane do mnie na początku liturgii, również w imieniu goszczącej nas umiłowanej wspólnoty werońskiej. Z szacunkiem pozdrawiam pana prezesa Rady Ministrów i pozostałych czcigodnych przedstawicieli władz. Serdeczne podziękowanie kieruję wreszcie do pracowników środków przekazu, relacjonujących przebieg tego ważnego zgromadzenia Kościoła we Włoszech.

Źródło naszej nadziei

Czytania biblijne, których przed chwilą wysłuchaliśmy, wyjaśniają temat kongresu: «Świadkowie zmartwychwstałego Jezusa, nadziei świata». Słowo Boże wysuwa na pierwszy plan zmartwychwstanie Chrystusa, wydarzenie, które na nowo zrodziło wierzących do żywej nadziei, jak mówi apostoł Piotr na początku swojego Pierwszego Listu. Tekst ten był głównym przedmiotem refleksji przygotowujących do tego wielkiego zjazdu krajowego. Jako następcą Piotra ja również wołam z radością: «Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa» (1 P 1, 3), bo przez powstanie z martwych swego Syna na nowo nas zrodził w wierze, obdarzył nas niezniszczalną nadzieją życia wiecznego, byśmy mogli w teraźniejszości zmierzać zawsze do celu, jakim jest ostateczne spotkanie

z naszym Panem i Zbawicielem. Umocnieni tą nadzieją, nie boimy się prób, które – nawet jeśli są trudne i bolesne – nie mogą nigdy zniweczyć głębokiej radości, którą nas napełnia fakt, że jesteśmy miłowani przez Boga. On to w swoim opatrznościowym miłosierdziu dał swego Syna za nas, a my, choć Go nie widzimy, wierzymy w Niego i Go miłujemy (por. I P 1, 3-9). Jego miłość nam wystarcza.

Dzięki mocy tej miłości, dzięki głębokiej wierze w zmartwychwstanie Jezusa, będącej podstawą nadziei, rodzi się i stale odnawia nasze chrześcijańskie świadectwo. W tym ma swoje korzenie nasze Credo, symbol wiary, na którym opierało się pierwotne przepowiadanie słowa i który nadal w sposób niezmienny żywi Lud Boży. Treścią «kerygmatu» przepowiadania, stanowiącego istotę całego orędzia ewangelicznego, jest Chrystus, Syn Boży, który stał się człowiekiem, umarł i zmartwychwstał dla nas. Jego zmartwychwstanie jest tajemnicą określającą chrześcijaństwo, nadobfitym spełnieniem wszystkich proroctw o zbawieniu, również tego, o którym mówiło pierwsze czytanie, zaczerpnięte z końcowej części Księgi proroka Izajasza. Ze zmartwychwstałego Chrystusa, pierwociny nowej ludzkości, odrodzonej i odradzającej, narodził się w rzeczywistości — jak przepowiedział prorok lud «ubogich», którzy otwarli serce na Ewangelię oraz stali się i za każdym razem stają się na nowo «terebintami sprawiedliwości», «szczepem Pana dla Jego rozślawienia», odbudowują rumowiska, odnawiają zburzone miasta i są szanowani przez wszystkich jako błogosławiony szczep Pana (por. Iz 61, 3-4. 9). Tajemnica zmartwychwstania Syna Bożego, który wstąpiwszy do nieba, by zająć miejsce obok Ojca, zesłał nam Ducha Świętego, pozwala nam jednym spojrzeniem ogarnąć Chrystusa i Kościół: Zmartwychwstałego i zmartwychwstałych, Pierwocinę i Boże pole, Kamień węgielny i żywe kamienie, by posłużyć się innym obrazem zawartym w Pierwszym Liście św. Piotra (por. 2, 4-8). Tak było na początku w pierwszej wspólnotce apostołskiej i tak powinno być również dzisiaj.

Moc wiary

Istotnie, od dnia Pięćdziesiątnicy światło zmartwychwstałego Pana przemieniało życie apostołów. Mieli oni już wyraźną świadomość, że nie są zwykłymi adeptami nowej i interesującej doktryny, ale wybranymi i odpowiedzialnymi świadkami objawienia, z którym wiązało się zbawienie ludzi im współczesnych i wszystkich przyszłych pokoleń. Wiara paschalna wypełniała ich serca takim żarem oraz taką nadzwyczajną gorliwością, że

byli gotowi oprzeć się wszelkim trudnościom, a nawet śmierci, a ich słowom dawała nieodpartą siłę przekonywania. I tak grupka osób o niewielkich zasobach sił i mocnych tylko swoją wiarą bez lęku stawiała czoło wielkim przesładowaniom i męczeństwu. Píše apostoł Jan: «tym właśnie zwycięstwem, które zwyciężyło świat, jest nasza wiara» (1 J 5, 4 b). Prawdę tych słów potwierdza również licząca niemal dwa tysiące lat historia chrześcijaństwa we Włoszech, z niezliczonymi świadectwami męczenników, świętych i błogosławionych, którzy zostawili niezatarte ślady w każdym zakątku pięknego półwyspu, na którym żyjemy. Pamięć niektórych z nich została uczczona na początku kongresu, a ich wizerunki towarzyszyły jego pracom.

Jesteśmy dzisiaj spadkobiercami tych zwycięskich świadków! Ale właśnie to stwierdzenie skłania do zapytania: co dzieje się z naszą wiarą? W jakiej mierze potrafimy ją dzisiaj przekazywać? Pewność, że Chrystus zmartwychwstał, rodzi w nas głębokie przekonanie, że żadna wroga siła nie zwycięży nigdy Kościoła. Zapału dodaje nam również świadomość, że tylko Chrystus może w pełni zaspokoić najgłębsze pragnienia każdego ludzkiego serca oraz odpowiedzieć na najbardziej dręczące nas pytania o cierpienie, niesprawiedliwość i zło, śmierć i życie pozagrobowe. Tak więc nasza wiara ma swój fundament, ale ta wiara powinna stawać się życiem w każdym z nas. Potrzebne są zatem szeroko zakrojone i docierające do wszystkich środowisk działania, które sprawią, że każdy chrześcijanin stanie się «świadkiem» zdolnym i gotowym do podjęcia zadania, jakim jest uzasadnianie zawsze i wszystkim nadziei, która w nim jest (por. 1 P 3, 15). Dlatego trzeba z mocą i radością na nowo głosić wydarzenie śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, będące sercem chrześcijaństwa, kolumną naszej wiary, podstawą naszej pewności, gwałtownym wichrem rozpraszającym wszelki lęk i wahania, wszelką wątpliwość i ludzkie kalkulacje. Jedynie od Boga może pochodzić zdecydowana przemiana świata. Tylko zmartwychwstanie pozwala zrozumieć prawdziwą naturę Kościoła i jego świadectwa, które nie jest czymś oderwanym od tajemnicy paschalnej, ale stanowi jej owoc, wyraz i urzeczywistnienie przez tych, którzy otrzymują Ducha Świętego i są posłani przez Chrystusa, by kontynuować Jego misję (por. J 20, 21-23).

Świadkowie Jezusa

«Świadkowie zmartwychwstałego Jezusa» – to określenie chrześcijan pochodzi bezpośrednio z odczytanego dzisiaj fragmentu Łukaszejskiej Ewangelii, ale także z Dziejów Apostolskich (por. Dz 1, 8. 22). Świadkowie

zmartwychwstałego Jezusa. Trzeba dobrze zrozumieć to wyrażenie! Znaczy ono, że świadek należy do zmartwychwstałego Jezusa i właśnie dlatego może złożyć o Nim przekonujące świadectwo, może o Nim mówić, zapoznać z Nim innych, może do Niego prowadzić i Go uobecnić. Natomiast zupełnie inne jest znaczenie drugiego wyrażenia: «nadzieja świata». Nie ma w nim związku przynależności, ponieważ Chrystus nie jest ze świata, podobnie jak i chrześcijanie nie powinni być ze świata. Nadzieja, którą jest Chrystus, jest w świecie, jest dla świata, ale jest nią właśnie dlatego, że Chrystus jest Bogiem, jest «Świętym» (po hebrajsku *Qadosh*). Chrystus jest nadzieją dla świata, ponieważ zmartwychwstał, a zmartwychwstał, bo jest Bogiem. Również chrześcijanie mogą nieść światu nadzieję, ponieważ należą do Chrystusa i do Boga, w takiej mierze, w jakiej umierają, z Nim dla grzechu i zmartwychwstają z Nim do nowego życia, w którym są miłość, przebaczenie, służba, a nie ma przemocy. Jak mówi św. Augustyn, «Uwierzyłeś, zostałeś ochrzczony: stare życie umarło, zostało zabite na krzyżu, pogrzebane w chrzcie. Zostało pogrzebane stare życie, w którym niegodziwie tkwiłeś: niech zmartwychwstaje nowe» (*Sermo Guelf. IX*, w: M. Pellegrino, *Vox Patrum*, 177). Tylko wtedy, kiedy jak Chrystus nie są ze świata, chrześcijanie mogą być nadzieją w świecie i dla świata.

Ku odnowie Kościoła

Drodzy bracia i siostry, wyrażam życzenie, do którego z pewnością wszyscy się przyłączacie, aby Kościół we Włoszech mógł po tym kongresie wyruszyć w drogę, wezwany słowami zmartwychwstałego Pana, powtarzającego wszystkim i każdemu z osobna: bądźcie w dzisiejszym świecie świadkami mojej męki i zmartwychwstania (por. Łk 24, 48). W zmieniającym się świecie Ewangelia nie ulega zmianie. Dobra Nowina pozostaje zawsze ta sama: Chrystus umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia! W Jego imię nieście wszystkim orędzie nawrócenia i przebaczenia grzechów, a przede wszystkim życiem składajcie świadectwo nawrócenia i przebaczenia. Wiemy, że jest to niemożliwe bez «przyobleczenia w moc z wysoka» (por. Łk 24, 49), to znaczy bez wewnętrznej mocy Ducha Zmartwychwstałego. Ze- by ją otrzymać, nie należy jak powiedział Jezus swoim uczniom oddalać się od Jerozolimy, lecz trzeba pozostać w «mieście», w którym wypełnia się tajemnica zbawienia, najwyższy akt miłości Boga do ludzkości. Należy trwać na modlitwie z Maryją, Matką, którą Chrystus nam dał, umierając na krzyżu. Dla chrześcijan, obywateli świata, pozostać

w Jerozolimie może znaczyć tylko pozostać w Kościele, «mieście Bożym», w którym możemy otrzymać przez sakramenty «namaszczenie» Ducha Świętego. W tych dniach Krajowego Kongresu Kościoł, który jest we Włoszech, w duchu posłuszeństwa zmartwychwstałemu Panu zgromadził się, przeżył ponownie pierwotne doświadczenie Wieczernika, by na nowo otrzymać dar z wysoka.

Teraz, konsekrowani Jego «namaszczeniem», idźcie! Głoście dobrą nowinę ubogim, opatrujcie rany serc złamanych, zapowiadajcie wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę, obwieszczajcie rok łaski Pańskiej (por. Iz 61, 1-2). Odbudujcie prastare rumowiska, podnieście z gruzów dawne budowle, odnówcie miasta zburzone (por. Iz 61, 4). Jest tyle trudnych sytuacji, czekających na uzdrowienie! Nieście światu Bożą nadzieję, Chrystusa Pana, który powstał z martwych i żyje, i króluje na wieki wieków. Amen.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 1 (289) 2007

MARYJA MATKĄ CHRYSZTUSA, KOŚCIOŁA I KAŻDEGO CZŁOWIEKA

Msza św. w sanktuarium Meryem Ana Evi

W środę 29 listopada, w drugim dniu podróży apostołskiej do Turcji, Benedykt XVI sprawował Eucharystię w sanktuarium Meryem Ana Evi w Efezie. W tym mieście w 431 r. III Sobór Powszechny uroczystie ogłosił dogmat o Bożym macierzyństwie Maryi «Theotókos». W homilii Papież mówił o Matce Bożej, która «uczy nas, że źródłem naszej radości i jedynym naszym pewnym oparciem jest Chrystus»

Drodzy Bracia i Siostry!

Podczas tej liturgii eucharystycznej chcemy wielbić Pana za Boże macierzyństwo Maryi, tajemnicę, którą uznał i uroczystie ogłosił Sobór Powszechny tu w Efezie w 431 r. Do tego miejsca, jednego z najdroższych wspólnocie chrześcijańskiej, pielgrzymowali moi czcigodni poprzednicy, słudzy Boży Paweł VI i Jan Paweł II. Ten ostatni przybył tu 30 listopada 1979 r., nieco ponad rok od początku pontyfikatu. Inny mój poprzednik był w tym kraju nie jako papież, ale jako przedstawiciel papieski w okresie od stycznia 1935 r. do grudnia 1944 r., i do dziś jest tu wspominany z szacunkiem i sympatią. Mówię o Angelu Roncallim, późniejszym bł. Janie XXIII, który darzył naród turecki wielkim poważaniem i podziwem. Pragnę tu przypomnieć jedno zdanie z jego Dziennika duszy: «Kocham Turków, cenię naturalne przymioty tego narodu, który ma swoje miejsce w dziejach rozwoju cywilizacji» (n. 741). Jan XXIII pozostawił w darze Kościołowi i światu także swój wzór duchowej postawy chrześcijańskiego optymizmu, opartego na głębokiej wierze i stałym zjednoczeniu z Bogiem. Ożywiany takim samym duchem, zwracam się do tego narodu, a w sposób szczególny do «małej trzódki» Chrystusa, która żyje pośród niego, aby ją pokrzepić i wyrazić jej miłość całego Kościoła. Z wielką miłością pozdrawiam was wszystkich tu obecnych, wiernych z Izmiru, Mersinu, Iskenderunu i Aritakii oraz tych, którzy przybyli z różnych stron świata, a także wszystkich, którzy nie mogli wziąć udziału w tej liturgii, ale duchowo jednoczą się z nami. Pozdrawiam w szczególności abpa Ruggera Franceschiniego, metropolite Izmiru, abpa Giuseppe Bernardiniego, byłego metropolite

Izmiru, bpa Luigiego Padovese, kapłanów i zakonnice. Dziękuję wam za obecność, świadectwo i posługę Kościołowi na tej błogosławionej ziemi, gdzie w początkowym okresie swoich dziejów wspólnota chrześcijańska przeżyła wielki rozkwit, o czym świadczą również liczne pielgrzymki, które przybywają do Turcji.

Matka Boża – Matka Kościoła

Wysłuchaliśmy fragmentu Ewangelii wg św. Jana, zachęcającego nas do kontemplacji momentu odkupienia, w którym Maryja, zjednoczona z Synem w ofierze, staje się matką wszystkich ludzi, a zwłaszcza uczniów Jezusa. Szczególnym świadkiem tego wydarzenia był sam autor czwartej Ewangelii, Jan, jedyny apostoł, który pozostał na Golgocie z Matką Jezusa i innymi kobietami. Macierzyństwo Maryi, zapoczątkowane przez Jej fiat wypowiedziane w Nazarecie, dopełnia się pod krzyżem. Choć prawdą jest jak zauważa św. Anzelm że «Maryja od chwili, gdy wypowiedziała fiat, zaczęła nosić nas wszystkich w swoim łonie», to macierzyńskie powołanie i posłannictwo Dziewicy wobec wierzących w Chrystusa rozpoczyna się w rzeczywistości w chwili, kiedy Jezus mówi: «Niewiasto, oto syn Twój!» (J 19, 26). Patrząc z wysokości krzyża na Matkę i stojącego obok Niej umiłowanego ucznia, umierający Chrystus uznał ich za pierwociny nowej rodziny, którą założył na świecie, zarodek Kościoła i nowej ludzkości. Dlatego zwracając się do Maryi, nazywa Ją «Niewiastą», a nie «Matką» tego słowa użył, gdy powierzał Ją uczniowi: «Oto Matka twoja» (J 19, 27). Syn Boży wypełnił w ten sposób swoją misję: zrodzony z Dziewicy, aby dzielić we wszystkim z wyjątkiem grzechu nasz ludzki los, w momencie gdy wracał do Ojca, pozostawił na świecie sakrament jedności rodzaju ludzkiego (por. Konstytucja *Lumen gentium*, 1): rodzinę «zjednoczoną jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego» (św. Cyprian, *De Orat. Dom.*, 23: PL 4, 536), której pierwotną komórkę tworzy właśnie ta nowa więź między Matką i uczniem. W ten sposób Boże macierzyństwo i macierzyństwo Kościoła łączą się nierozzerwalnie.

Matka Boża – Matka jedności

W pierwszym czytaniu zostało nam przedstawione to, co można by nazwać «ewangelią» Apostoła Narodów: wszyscy, również poganie, są powołani w Chrystusie do pełnego udziału w tajemnicy zbawienia. Tekst ten zawiera również wyrażenie, które wybrałem na motto mojej podróży apostołskiej: «On, Chrystus, jest naszym pokojem» (por. Ef 2, 14). Paweł, pod

natchnieniem Ducha Świętego, mówi nie tylko, że Jezus Chrystus przyniósł nam pokój, ale że On «jest» naszym pokojem. I uzasadnia to stwierdzenie, odwołując się do tajemnicy krzyża: przelewając «swoją krew» mówi – składając w ofierze «swoje ciało», Jezus «w sobie» zadał śmierć wrogości i «z dwóch rodzajów ludzi stworzył w sobie jednego nowego człowieka» (por. Ef 2, 14-16). Apostoł wyjaśnia, w jaki sposób doprawdy nieprzewidziany – pokój mesjański urzeczywistnił się w osobie Chrystusa i w Jego zbawczej tajemnicy. Tłumaczy to, pisząc jako więzień do wspólnoty chrześcijańskiej, mieszkającej tu, w Efezie: «do świętych, którzy są w Efezie, i do wiernych w Chrystusie Jezusie» (Ef 1, 1) jak czytamy w nagłówku otwierającym List. Apostoł życzy im «łaski i pokoju od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa» (por. Ef 1, 2). «Łaska» jest mocą, która przemienia człowieka i świat; «pokój» to dojrzały owoc owej przemiany. Chrystus jest łaską, Chrystus jest pokojem. I Paweł wie, że został posłany, by głosić «tajemnicę», czyli Boży zamysł, który dopiero w pełni czasów urzeczywistnił się i objawił w Chrystusie, a mianowicie, że «poganie już są współdziedzicami i współczłonkami Ciała, i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię» (Ef 3, 6). Owa «tajemnica» urzeczywistnia się na płaszczyźnie dziejowo-zbawczej w Kościele, w tym nowym Ludzie, w którym po zburzeniu dzielącego ich dawniej muru są zjednoczeni Żydzi i poganie. Jak Chrystus, tak i Kościół nie jest jedynie narzędziem jedności, ale również jej skutecznym znakiem. A Maryja Dziewica, Matka Chrystusa i Kościoła, jest Matką tej tajemnicy jedności, którą Chrystus i Kościół nierozdzielnie ukazują i umacniają w świecie na przestrzeni dziejów.

Prośmy o pokój dla Jerozolimy i całego świata

Apostoł Narodów pisze, że Chrystus «obie części [ludzkości] uczynił jednością» (Ef 2, 14). Stwierdzenie to w swym dosłownym sensie odnosi się do relacji między Żydami i poganami w związku z tajemnicą wiecznego zbawienia; ale słowami tymi można również objąć, przez analogię, relacje między różnymi ludami i cywilizacjami na świecie. Chrystus «przyszedszy, zwiastował pokój» (Ef 2, 17) nie tylko Żydom i nie-Żydom, ale wszystkim narodom, ponieważ wszystkie one pochodzą od tego samego Boga, jedyne go Stworzyciela i Pana wszechświata. Pokrzepieni słowem Bożym, tu w Efezie, mieście pobłogosławionym obecnością Najświętszej Maryi – którą, jak wiemy, kochają i czczą również muzułmanie skierujmy do Pana szczególną modlitwę o pokój między narodami. Na tym skrawku

Półwyspu Anatolijskiego, stanowiącego naturalny pomost między kontynentami, prośmy o pokój i pojednanie przede wszystkim dla tych, którzy żyją na ziemi nazywanej «świętą» zarówno przez chrześcijan, jak i żydów i muzułmanów; jest to ziemia Abrahama, Izaaka i Jakuba, której przyszło gościć lud, który miał się stać błogosławieństwem dla wszystkich narodów (por. Rdz 12, 1-3). Pokój dla całej ludzkości! Oby ziściło się rychło proroctwo Izajasza: «Wtedy swe miecze przekują na lemiesz, / a swoje włócznie na sierpy. / Naród przeciw narodowi nie podniesie miecza, / nie będą się więcej zaprawiać do wojny» (Iz 2, 4). Wszyscy potrzebujemy tego powszechnego pokoju. Kościół ma ten pokój nie tylko profetycznie głosić, ale przede wszystkim być jego «znakiem i narzędziem». Właśnie w tej perspektywie budowania powszechnego pokoju głębiej i silniej odczuwamy pragnienie pełnej jedności i zgody między wszystkimi chrześcijanami. Na tej liturgii są obecni wierni różnych katolickich obrządków. Cieszy to i zachęca do chwaleń Boga. Obrządki te są bowiem wyrazem tej wspaniałej różnorodności, która charakteryzuje Oblubienicę Chrystusa, o ile potrafią one trwać w jedności i wspólnym świadectwie. Dlatego musi panować przykładowa jedność między ordynariuszami w Konferencji Episkopatu, w komunii i wspólnych dziełach duszpasterskich.

Magnificat

W dzisiejszej liturgii powtarzaliśmy jako refren Psalmu responsoryjnego hymn uwielbienia, który Dziewica z Nazaretu wypowiedziała podczas spotkania ze swoją sędziwą krewną Elżbietą (por. Łk 1, 39). Również słowa Psalmisty rozbrzmiewały w naszych sercach, napawając otuchą: «Łaskawość i wierność spotkają się z sobą, / ucałują się sprawiedliwość i pokój» (Ps 85 [84], 11). Drodzy bracia i siostry, poprzez tę wizytę pragnęłam dać odczuć miłość i duchową bliskość, nie tylko moją, ale Kościoła powszechnego, wspólnocie chrześcijańskiej, która tu, w Turcji, jest rzeczywiście nie liczną mniejszością i codziennie napotyka niemało wyzwań i trudności. Z niezachwianą ufnością śpiewamy wraz z Maryją *Magnificat*, uwielbiając Boga i dziękując Mu, bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej (por. Łk 1, 47-48). Śpiewajmy go z radością również wtedy, gdy stajemy w obliczu trudności i niebezpieczeństw; piękne świadectwo złożył tu rzymski kapłan ks. Andrea Santoro, którego pragnę wspomnieć podczas naszej liturgii. Maryja uczy nas, że źródłem naszej radości i jedynym naszym pewnym

oparciem jest Chrystus, i powtarza nam Jego słowa: «Nie bójcie się» (Mk 6, 50), «Ja jestem z wami» (Mt 28, 20). A Ty, Matko Kościoła, zawsze towarzyszysz nam w drodze! Święta Maryjo, Matko Boża, módl się za nami! *Aziz Meryem Mesih'in Annesi bizim için Dua et. Amen.*

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 2 (290) 2007

KOŚCIÓŁ ZWIASTUJE LUDZIOM JEZUSA CHRYSZTUSA

Msza św. w katolickiej katedrze p.w. Ducha Świętego

W piątek 1 grudnia, w ostatnim dniu podróży, Benedykt XVI sprawował w katolickiej katedrze p.w. Ducha Świętego Eucharystię dla wiernych przybyłych z różnych stron Turcji. «Posłannictwo Kościoła – powiedział w homilii – nie polega na obronie władzy ani na zdobywaniu bogactw. Jego posłannictwem jest dawanie Chrystusa, dzielenie się życiem Chrystusa, najcenniejszym dobrem człowieka, które Bóg sam nam daje w swoim Synu».

Drodzy Bracia i Siostry!

Na zakończenie mojej podróży apostołskiej do Turcji z radością spotykam się ze wspólnotą katolicką Stambułu i sprawuję razem z nią Eucharystię, by złożyć Panu dziękczynienie za wszystkie Jego dary. Pragnę na początku powitać Patriarchę Konstantynopola – Jego Świątobliwość Bartłomieja I, jak również Patriarchę ormiańskiego – Wielce Błogosławionego Mesroba II, czcigodnych braci, którzy zechcieli dołączyć do nas podczas tej celebracji. Wyrażam im głęboką wdzięczność za ten braterski gest, który zaszczyca całą wspólnotę katolicką.

Duch Święty źródłem naszej wiary i jedności

Drodzy bracia i synowie Kościoła katolickiego, biskupi, kapłani i diakoni, zakonnicy, zakonnice i wierni świeccy, należący do różnych wspólnot tego miasta i do różnych obrządków Kościoła pozdrawiam was z radością, powtarzając słowa św. Pawła skierowane do Galatów: «Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa» (Ga 1, 3). Pragnę podziękować obecnym tu władzom cywilnym za miłe przyjęcie, zwłaszcza tym wszystkim, którzy przyczynili się do tego, że ta podróż mogła dojść do skutku. Pozdrawiam także przedstawicieli innych wspólnot kościelnych i innych religii, którzy zechcieli być obecni pośród nas. Czyż można nie pamiętać różnych wydarzeń, które właśnie tutaj kształtowały nasze wspólne dzieje? Jednocześnie czuję się w obowiązku wspomnieć w sposób szczególny licznych świadków Ewangelii Chrystusa, którzy nas wzywają, byśmy razem pracowali na rzecz jedności wszystkich Jego uczniów, w prawdzie i miłości!

W tej katedrze p.w. Ducha Świętego pragnę podziękować Bogu za wszystko, czego dokonał w dziejach ludzi, i błagać o dary Ducha świętości dla wszystkich. Jak nam przypomniał teraz św. Paweł, Duch jest nieustannie źródłem naszej wiary i jedności. Daje nam prawdziwe poznanie Jezusa i wkłada w nasze usta słowa wiary, abyśmy uznawali Pana. Jezus powiedział już to Piotrowi po jego wyznaniu wiary w Cezarei: «Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie» (Mt 16, 17). Tak, jesteśmy błogosławieni, gdy Duch Święty otwiera nas na radość płynącą z wiary i gdy sprawia, że stajemy się członkami wielkiej rodziny chrześcijan, Jego Kościoła, w którym jest tak wielka różnorodność darów, funkcji i działań, a jednocześnie jest on jeden, bo «ten sam Bóg jest sprawcą wszystkiego we wszystkich». Św. Paweł dodaje: «Wszystkim zaś objawia się Duch dla [wspólnego] dobra». Ukazywać Ducha i żyć według Ducha nie znaczy żyć tylko dla siebie, ale nauczyć się stałe upodabniać do Jezusa Chrystusa, naśladując Go i stając się sługą braci. Oto bardzo konkretna nauka dla każdego z nas – biskupów, powołanych przez Pana, by prowadzić Jego lud, stając się na Jego wzór sługami. Odnosi się to również do wszystkich szafarzy Pańskich, a także do wszystkich wiernych: przyjmując sakrament chrztu, zostaliśmy zanurzeni w śmierci i zmartwychwstaniu Pana, «wszyscy zostaliśmy napojeni jednym Duchem», a życie Chrystusa stało się naszym życiem, abyśmy żyli jak On, abyśmy miłowali braci tak, jak On nas umiłował (por. J 13, 34).

Kościół głosi Dobrą Nowinę

Dwadzieścia siedem lat temu w tej samej katedrze mój poprzednik, Sługa Boży Jan Paweł II wyraził życzenie, by brzask nowego tysiąclecia mógł «zajaśnieć nad Kościołem, który odnalazł swą pełną jedność, by mógł lepiej świadczyć pośród ostrych napięć tego świata o transcendentnej miłości Boga, objawionej w Jego Synu Jezusie Chrystusie» (homilia w katedrze w Stambule, n. 5). To życzenie jeszcze się nie spełniło, ale Papież ma wciąż to samo pragnienie, które skłania nas, wszystkich uczniów Chrystusa, zdążających z wolna i ze wszystkimi naszymi ograniczeniami drogą prowadzącą do jedności, byśmy działali nieustannie «dla dobra wszystkich», stawiając perspektywę ekumeniczną na pierwszym miejscu pośród naszych trosk o sprawę Kościoła. Wtedy naprawdę będziemy żyć godnie z Duchem Jezusa, służąc dobru wszystkich.

Podczas tego porannego zgromadzenia w tym domu modlitwy poświęconym Panu nie sposób nie wspomnieć o innym pięknym obrazie używanym przez św. Pawła, gdy mówi on o Kościele jako budowli, której wszystkie kamienie są połączone, spojone ze sobą ściśle, by tworzyć jedną całość, a jej kamieniem węgielnym, na którym wszystko się wspiera, jest Chrystus. On jest źródłem nowego życia, ofiarowanego nam przez Ojca w Duchu Świętym. W Ewangelii św. Jana czytaliśmy przed chwilą: «Rzeki wody żywej popłyną z jego wnętrza» (J 7, 37). Tę tryskającą wodę, żywą wodę obiecaną Samarytance przez Jezusa, widzieli prorocy Zachariasz i Ezechiel: wypływała spod ściany świątyni, by odnowić wody Morza Martwego wspaniałą obraz obietnicy życia, jaką Bóg zawsze składał swemu ludowi, a którą przyszedł spełnić Jezus. W świecie, w którym ludziom sprawia wielką trudność podział dóbr ziemi i w którym zaczyna panować słuszny niepokój o zmniejszające się zasoby wody, dobra tak ważnego dla życia ciała, Kościół odkrywa, że ma wśród swoich bogactw dobro jeszcze większe. Jako Ciało Chrystusa otrzymał zadanie głoszenia Ewangelii aż po krańce świata (por. Mt 28, 19), to znaczy przekazywania ludziom naszych czasów Dobrej Nowiny, która nie tylko oświeca, lecz zmienia ich życie, a nawet zwycięża śmierć. Ta Dobra Nowina to nie tylko Słowo, lecz Osoba sam Chrystus zmartwychwstały żywy! Dzięki łasce sakramentów woda, która wypłynęła z Jego boku otwartego na krzyżu, stała się źródłem, z którego wypływają «rzeki wody żywej» dar, którego nikt nie może powstrzymać i który przywraca życie. Czyż chrześcijanie mogliby zatrzymać tylko dla siebie to, co otrzymali? Czyż mogliby skonfiskować ten skarb i ukryć to źródło? Posłannictwo Kościoła nie polega na obronie władzy ani na zdobywaniu bogactw. Jego posłannictwem jest dawanie Chrystusa, dzielenie się życiem Chrystusa, najcenniejszym dobrem człowieka, które Bóg sam nam daje w swoim Synu.

Trwajcie w miłości

Bracia i siostry, wasze wspólnoty znają pokorną drogę codziennego obcowania z tymi, którzy nie wyznają naszej wiary, ale deklarują, że «zachowują wiarę Abrahama, czczą wraz z nami jedyne i miłosiernego Boga» (*Lumen gentium*, 16). Wiecie dobrze, że Kościół nie chce nikomu niczego narzucać i że pragnie po prostu móc żyć w wolności i głosić Tego, którego nie może ukrywać, Jezusa Chrystusa, który nas do końca umiłował

na krzyżu i dał nam swego Ducha, żywą obecność Boga pośród nas oraz w nas samych. Bądźcie zawsze otwarci na Ducha Chrystusowego i dlatego z wrażliwością odnoście się do tych, którzy pragną sprawiedliwości, pokoju, godności, szacunku dla siebie i swoich braci. Odnoście się do siebie zgodnie ze słowem Pana: «Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali» (J 13, 35).

Bracia i siostry, nasze pragnienie służenia Panu powierzmy teraz Dziewicy Maryi, Matce Bożej i Służebnicy Pańskiej. Ona modliła się w Wieczerniku wraz z pierwotną wspólnotą, trwając w oczekiwaniu na Pięćdziesiątnicę. Wraz z Nią prosimy teraz Chrystusa Pana: «Panie, ześlij swego Ducha na cały Kościół. Niechaj On zamieszka w każdym z jego członków i niech sprawi, by stali się zwiastunami Twojej Ewangelii!» Amen.

Przed końcowym błogosławieństwem Papież powiedział:

Na końcu chciałbym podziękować wszystkim mieszkańcom Stambułu oraz innych miast w Turcji za serdeczne przyjęcie, z jakim się spotkałem. Dziękuję tym bardziej i tym serdeczniej, że zdaję sobie sprawę, iż moja obecność w tych dniach była przyczyną wielu niedogodności w codziennym życiu ludzi. Dziękuję również z całego serca za zrozumienie i za okazaną cierpliwość.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 2 (290) 2007

EPISKOPAT POLSKI

LIST BISKUPÓW POLSKICH DO KAPŁANÓW NA WIELKI CZWARTEK 2007

Drodzy Bracia Kapłani,

1. Po raz kolejny w Wielki Czwartek wchodzimy do Wieczernika. W nim Pan Jezus zastawia dla nas stół zapraszając do rozważenia prawdy o kapłaństwie sakramentalnym. Zgodnie z tradycją, przychodzimy do kościołów katedralnych, gdzie przez nałożenie rąk biskupa zrodziło się nasze kapłaństwo. Z wdzięcznością pochylamy się nad wielką tajemnicą naszej wiary. Dziękujemy za dar, pozwalający nam codziennie stawać przy ołtarzu i wypowiadać słowa Chrystusa, mocą których chleb staje się Jego Ciałem a wino Jego Krwią. Dziękujemy za przyjaźń, jaką Chrystus nas obdarzył w swoim kapłaństwie.

Stając przy ołtarzu włączamy się w wielopokoleniową wspólnotę kapłanów Kościoła katolickiego w Polsce, który wydał wielu świętych sług ołtarza, aż po Jana Pawła II. Jesteśmy wdzięczni naszym poprzednikom w kapłaństwie za ich wiarę, która dała im moc radosnego odpowiadania na wołanie Chrystusa i świadczenia o Nim wobec świata. Dziękujemy dziś księżom proboszczom i wikariuszom z naszych parafii, którzy wprowadzili nas do wspólnoty Ludu Bożego, przygotowali do sakramentów świętych i ukazali piękno Ewangelii. Wyrażamy wdzięczność za wszystkich kapłanów, którzy w trudnych latach komunizmu dali świadectwo wierności Chrystusowi, przekazując nieskażony depozyt wiary, budując kościoły i tworząc punkty katechetyczne.

Wokół ołtarza są z nami nasi wierni, którzy co roku towarzyszą kapłańskiej modlitwie Wielkiego Czwartku, wsłuchując się w słowa odnawianych przyrzeczeń kapłańskich. Niech ta wspólna modlitwa będzie również naszym wołaniem o nowe i dobre powołania kapłańskie. Ciągłe bowiem aktualne są słowa Pana Jezusa: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; prosicie więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Łk 10,2). Prosimy gorąco Pana żniwa o kapłanów gorliwych, ofiarnych i gotowych w każdej chwili wyruszyć na głoszenie Ewangelii szczególnie tam, skąd dociera do nas wołanie o kapłanów.

2. Świadomość wielkiego daru i tajemnicy – jak o sakramencie kapłaństwa mówił Jan Paweł II – skłania nas do spojrzenia na siebie w świetle wiary i kontemplowania rzeczywistości, której nie da się wyrazić słowami. Kapłaństwo sakramentalne jest tajemnicą Chrystusa Najwyższego Kapłana, który wybiera spośród młodych ludzi kandydatów do kapłaństwa i obdarza ich mocą działania „w Jego imieniu” (*in persona Christi*). Sakrament upodabnia nas wewnętrznie do naszego Mistrza, wiąże z Nim na zawsze i wyciska na duszy niezatarte znamię. Daje łaskę sprawowania Bożych tajemnic. Wprowadza w samo centrum tajemnicy Boga, który tak „umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,15-16).

Wielki dar Boga, który otrzymujemy w sakramencie kapłaństwa, związany jest jednocześnie z zadaniem, jakie Pan Jezus stawia przed swoimi uczniami. Dzięki sakramentowi kapłaństwa stajemy się „drugim Chrystusem” (*alter Christus*) i wchodzimy w Jego potrójną misję: prorocką, kapłańską i pasterską. Jednocząc się z Chrystusem-Prorokiem przyjmujemy odpowiedzialność za przepowiadanie Słowa Bożego w czasie liturgii i na katechezie, oraz wszędzie tam, gdzie są ludzie otwarci na Boga.

W sakramencie kapłaństwa Pan Jezus obdarza nas łaską uobecniania Jego Najświętszej Ofiary i obdarowywania Jego ludu niebieskim pokarmem – Jego Ciałem i Krwią. W tej misji nikt nie może zastąpić kapłana, a on sam nie może się od niej dyspensować. Sługa Boży Ojciec Święty Jan Paweł II w książce „Dar i tajemnica” wyznawał z pokorą, że w ciągu całego życia kapłańskiego żadnego dnia nie opuścił Mszy świętej. Niech jego świadectwo będzie i dla nas zachętą do codziennego, gorliwego sprawowania Najświętszej Ofiary.

Misja pasterska w kapłaństwie sakramentalnym realizuje się jako prowadzenie Ludu Bożego do portu zbawienia. Obejmuje różne sytuacje chrześcijanina żyjącego w świecie, jego relacje do dóbr materialnych, postawy wobec społeczeństwa i instytucji świeckich. Jest nazywana, za św. Grzegorzem Wielkim, „rządem dusz” (*regimen animarum*) i powinna być rozumiana jako służba wiernym w tym wszystkim, co dotyczy ich zbawienia. Spotykając się z kapłanami w Archikatedrze warszawskiej podczas pielgrzymki do Polski, papież Benedykt XVI powiedział: „Wierni oczekują od kapłanów tylko jednego, aby byli specjalistami od spotkania człowieka z Bogiem. Nie wymaga się od księdza, by był ekspertem w sprawach ekonomii, budownictwa czy polityki. Oczekuje się od niego, by był ekspertem w dziedzinie życia duchowego” (Warszawa, 25.05.2006).

Realizowanie przez kapłanów potrójnej misji Chrystusa we współczesnym świecie nie jest jednak wolne od niebezpieczeństw, wynikających z sytuacji, w jakiej aktualnie żyją chrześcijanie. Stajemy dziś wobec różnych wyzwań, które należy rozwiązywać w oparciu o naturę i misję kapłaństwa sakramentalnego.

3. W tym roku Wielki Post rozpoczęliśmy od aktu przeproszenia Boga i naszych braci za błędy popełnione w czasach komunizmu. Momentem kulminacyjnym naszej kapłańskiej pokuty jest dzisiejsza liturgia Wielkiego Czwartku. Pragniemy w ten sposób zakończyć proces rozliczania się z przeszłością i z odwagą podjąć nowe zadania duszpasterskie.

Wracając dziś w naszym kapłańskim gronie do tych bolesnych spraw, chcemy przypomnieć, że od wielu miesięcy przeżywamy w polskim społeczeństwie i Kościele napięcia spowodowane ujawnianiem dokumentów, sporządzonych przez Służbę Bezpieczeństwa i służby wywiadowcze komunistycznego reżimu, wrogiego wobec Narodu i Kościoła. Przy tej okazji wyciąga się na światło dzienne przypadki rzeczywistej lub rzekomej współpracy z tymi służbami. Padają nazwiska i imiona osób nie tylko żyjących, ale i zmarłych. Wśród nich są również imiona i nazwiska księży i biskupów oraz zakonników. Cały ten proces, nieraz wymykający się spod kontroli, budzi sprzeczne uczucia, gdyż obok ujawniania ewidentnego zła, podaje się do wiadomości publicznej informacje niesprawdzone, insynuacje krzywdzące niewinnych ludzi, pozbawiające ich dobrego imienia i zniesławiające na całe życie.

Wypowiedziano i napisano już wiele słów na ten temat. Nie będziemy ich tu powtarzać. Pragniemy jedynie przypomnieć to, co napisali Biskupi polscy w swoim *Słowie* z 12 stycznia br.: „Kościół nie boi się prawdy, nawet jeżeli jest to prawda trudna, zawstydzająca, a dochodzenie do niej czasem bardzo bolesne. Wierzymy głęboko, że prawda wyzwala, bo wyzwalającą prawdą jest sam Jezus Chrystus”. Trzeba jeszcze dodać ważne stwierdzenie z *Memoriału Episkopatu Polski* z sierpnia ubiegłego roku: „Od dwóch tysięcy lat Kościół przeciwstawia się złu w sposób ewangeliczny, który nie niszczy godności drugiego człowieka. Prawda o grzechu ma prowadzić chrześcijanina do osobistego uznania winy, do skruchy, do wyznania winy – nawet wyznania publicznego, jeżeli zachodzi potrzeba, a następnie do pokuty i zadośćuczynienia. Od takiej ewangelicznej drogi konfrontacji ze złem nie możemy odstąpić. Kościół Chrystusowy jest wspólnotą pojednania,

przebaczenia i miłosierdzia”. To nasze stanowisko. W Kościele nie było i nie ma miejsca na odwet, upokarzanie drugiego człowieka, usuwanie go na margines życia wspólnoty. To nie jest styl Ewangelii!

Dzisiaj jako polscy duchowni „z ludu więzi”, dziękujemy Bogu za tak wiele dobra, jakie przez nas zechciał uczynić. Jednocześnie pragniemy przeprosić Boga i wspólnotę całego Kościoła za wszystkie nasze niewierności, błędy, upadki, pomyłki, za brak konsekwencji i ewangelicznego radykalizmu. Chcemy także poznać prawdę o tym wszystkim, co jest ujawniane w ramach tzw. lustracji, i przeprosić za zło czy zgorzienie, jakiego niektórzy z nas stali się powodem. Nie zapominamy przy tym, że najważniejszej „lustracji” człowiek dokonuje zawsze w swoim sumieniu, kiedy na swoje życie patrzy stojąc przed Jezusem Chrystusem i poddaje się Jego miłującemu spojrzeniu, które wyzwala z lęku przed prawdą o własnym życiu.

Jesteśmy również świadkami napięć rodzących się między pokoleniem kapłanów starszych, którzy w trudnych warunkach komunizmu głosili Ewangelię, sprawowali sakramenty święte, tworzyli parafie i budowali kościoły, a generacją księży młodszych przejmujących dorobek poprzedników. Zdarza się, że młodzi księża nie zawsze mają świadomość, w jak dramatycznych warunkach przyszło ich poprzednikom działać i dokonywać moralnych wyborów.

Dzisiaj bolesną ranę dla Kościoła stanowią odejścia z kapłaństwa sprawiające wrażenie braku poczucia odpowiedzialności za zdradę Chrystusa i za spowodowane zgorzienie. Szczególnie przykre są wypadki, kiedy porzucają kapłaństwo księża znani z obecności w mediach, nagłaśniając i usprawiedliwiając swój wybór oskarżeniami i zarzutami stawianymi władzy duchownej i współbraciom.

W przypadkach odchodzenia od kapłaństwa, ważnym problemem pozostaje sprawa wspólnoty kapłańskiej, która powinna być oparciem dla księży przeżywających sytuacje kryzysowe. Wobec wyżej wskazanych napięć, naszym zadaniem jest budowanie i umacnianie jedności pomiędzy biskupem i kapłanami, tak diecezjalnymi jak zakonnymi, oraz wśród całego prezbiterium diecezji. Zwracał uwagę na tę potrzebę Ojciec Święty Jan Paweł II w Adhortacji apostołskiej „Pastores dabo vobis”. Sługa Boży podkreślał znaczenie braterskiej wspólnoty w realizowaniu powołania kapłańskiego. Wśród czynników budujących tę jedność wskazał wzajemną pomoc duszpasterską, wspólną modlitwę, a także wspólny stół czy okolicznościowe spotkania księży. Ojciec Święty chętnie korzystał z tych środków

do budowania jedności kapłańskiej zapraszając na posiłek i rozmowę biskupów i księży, tak w Krakowie, jak i w Watykanie.

Inną sprawą, którą należałoby podjąć, jest rozwijanie świadomości, że kapłan darem kapłaństwa powinien służyć całemu Kościołowi. Chodzi tu o większe otwarcie się księży zarówno na potrzeby misyjne Kościoła, jak też na duszpasterstwo wśród naszych rodaków coraz częściej wyjeżdżających za granicę. Biskupi z różnych krajów Europy i Ameryki zwracają się z prośbą o pomoc.

Przeżywając radosną pamiątkę ustanowienia kapłaństwa sakramentalnego, pozdrawiamy serdecznie wszystkich kapłanów pracujących w kraju i za granicą, życząc odważnego podążania za Chrystusem od Wieczernika aż do Golgoty. Niech radość Zmartwychwstania Pańskiego będzie dla nas wszystkich umocnieniem na drogach kapłańskiej posługi.

Z błogosławieństwem i braterskim pozdrowieniem w Chrystusie

*Kardynałowie, Arcybiskupi, Biskupi
zgromadzeni na 339. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski*

Warszawa, dnia 13-14 marca 2007 r.

Za zgodność:

Bp Piotr Libera

Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski

KOMUNIKAT Z 339. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 13-14 marca 2007 r. odbyło się w Warszawie 339. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji, abp Józef Michalik, a w ich części uczestniczył Nuncjusz Apostolski, abp Józef Kowalczyk. Zgodnie z długą tradycją w zebraniu wzięli udział biskupi, którzy reprezentowali następujące kraje: Białoruś, Chorwację, Czechy, Hiszpanię, Francję, Kazachstan, Litwę, Mołdawię, Niemcy, Rosję, Słowację, Ukrainę, Węgry i Włochy.

1. Biskupi z wdzięcznością przyjęli ogłoszoną przez Papieża Benedykta XVI posynodalną adhortację apostolską *Sacramentum Caritatis* wyrażając nadzieję, że dokument ten ożywi w nas wszystkich miłość do Eucharystii. Już w pierwszych zdaniach adhortacji pisze Ojciec Święty: Sakrament miłości, Najświętsza Eucharystia jest darem, jaki Jezus Chrystus czyni z samego siebie, objawiając nam nieskończoną miłość Boga wobec każdego człowieka. W tym przedziwnym sakramencie objawia się miłość największa, ta, która przynagla, by „życie swoje oddać za przyjaciół swoich” (J 15, 13).

2. Biskupi przypomnieli 15. rocznicę ogłoszenia bulli papieża Jana Pawła II *Totus Tuus Poloniae Populus*. Tym aktem Ojciec Święty ustanowił w 1992 roku nową strukturę administracyjną Kościoła w Polsce. Z perspektywy czasu, dostrzegając wielkie dobro tej decyzji, Konferencja Episkopatu z wdzięcznością wspomina to dzieło jako dziedzictwo Papieża Polaka.

3. Biskupi zachęcają do modlitwy w intencji rychłego wyniesienia na ołtarze Sługi Bożego Jana Pawła II, zwłaszcza w kontekście kończących się prac związanych z procesem beatyfikacyjnym oraz zbliżającą się 2. rocznicą śmierci Papieża Polaka. Zebranie Plenarne z radością przyjęło wiadomość o zapowiedzianej na 3 czerwca kanonizacji bł. Szymona z Lipnicy, która będzie miała miejsce w Watykanie i beatyfikacji o. Stanisława Papczyńskiego, wyznaczonej przez papieża Benedykta XVI na 16 września br. w Licheniu.

4. Konferencja Episkopatu Polski wyraża wdzięczność wszystkim, którzy z wielką konsekwencją modlą się i podejmują starania o skuteczną prawną ochronę życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci. Biskupi jednoznacznie popierają działania mające na celu konstytucyjne zagwarantowanie tej ochrony. Godność i nienaruszalność życia ludzkiego od

momentu poczęcia aż do naturalnej śmierci wynika z prawa naturalnego, co było zawsze przedmiotem nauczania Kościoła i o czym wielokrotnie przypominał Sługa Boży Jan Paweł II. Ważnych spraw moralnych dotyczących nienaruszalności życia ludzkiego nie wolno rozstrzygać na drodze referendum. O takie rozumienie tej fundamentalnej kwestii biskupi zwracają się do wszystkich ludzi dobrej woli: do katolików, wszystkich chrześcijan i wyznawców innych religii, a także do niewierzących. Episkopat Polski jest świadom potrzeby szerokiej edukacji dotyczącej poszanowania życia na każdym jego etapie. Przy tej okazji biskupi przypominają, że Kościół w Polsce pomaga matkom i dzieciom przez m.in. prowadzenie Domów Samotnej Matki i Ośrodków Opiekuńczo-Adopcyjnych.

5. Biskupi wraz z gośćmi przybyłymi z zagranicy zaznajomili się z opiniami na temat aktualnego stanu prac nad Traktatem Konstytucyjnym Unii Europejskiej i zaangażowaniem poszczególnych episkopatów, które solidarnie zabiegają o obecność chrześcijańskich wartości w życiu ich społeczeństw. Skierowali apel do władz polskich, by w negocjacjach postulowali uwzględnienie w Traktacie Konstytucyjnym odwołania do Boga i do chrześcijańskich korzeni Europy.

6. Członkowie Konferencji Episkopatu Polski wysłuchali relacji dotyczących wyników prac Kościelnej Komisji Historycznej. W tym kontekście biskupi stwierdzili, że oceny postaw duchownych z okresu zmagania z totalitarnym systemem komunistycznym dokonywać winny jedynie komisje powołane przez Konferencję Episkopatu lub przez biskupa diecezjalnego. Kierują się one metodologią wypracowaną przez Memoriał biskupów.

7. Biorąc pod uwagę bliskość Wielkiego Czwartku, związanego z ustanowieniem Eucharystii i sakramentalnego kapłaństwa, biskupi skierowali list do kapłanów, by nie lękali się pełnić swej trudnej misji w duchu słów apelu Ojca Świętego Benedykta XVI, wypowiedzianych w archikatedrze warszawskiej: Wierni oczekują od kapłanów tylko jednego, aby byli specjalistami od spotkania człowieka z Bogiem. Nie wymaga się od księdza, by był ekspertem w sprawach ekonomii, budownictwa, czy polityki. Oczekuje się od niego, by był ekspertem w dziedzinie życia duchowego (26 maja 2006).

8. Biskupi dziękują za zaangażowanie w pomoc misjonarzom i misjonarkom oraz za zebrane podczas II Niedzieli Wielkiego Postu środki finansowe na rzecz dzieł misyjnych.

Zachęcając do uczestnictwa w wielkopostnych rekolekcjach, nabożeństwach Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali, których 300-rocznica powstania przypada właśnie w tym roku, biskupi błogosławią wszystkim na radosne przeżywanie Świąt Paschalnych.

Podpisali: *Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi polscy*
zgromadzeni na 339. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 14 marca 2007 r.

STANOWISKO EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE TRAKTATU KONSTYTUCYJNEGO

Biskupi polscy, zgromadzeni na 339. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski oraz biskupi zaproszeni z kilkunastu krajów europejskich wiele czasu poświęcili tematyce Unii Europejskiej, w szczególności Traktatowi Konstytucyjnemu. Tym samym aktywnie włączyli się w „okres refleksji” i Plan D (Demokracja, Dialog, Debata), w którym społeczeństwa obywatelskie poszczególnych krajów członkowskich Unii Europejskiej dyskutują na temat istoty Unii, jej historycznej i kulturowej prawdy, wartości, zasad i celów.

Kolejny raz przypominają, że człowiek ze swoją niezbywalną osobowością i godnością, od chwili poczęcia do naturalnej śmierci, powinien być podmiotem, centrum, zasadą i celem Unii Europejskiej. Unia we wszystkich swoich strukturach i przedsięwzięciach powinna służyć integralnemu rozwojowi każdego człowieka.

Jednak człowiek z samej swej natury jest istotą społeczną i do swego integralnego rozwoju potrzebuje różnych wspólnot, z których najważniejszą jest rodzina, oparta na nierozzerwalnym związku mężczyzny i kobiety. Biskupi przestrzegają przed zrównywaniem z tak rozumianym małżeństwem i rodziną innych związków, które przeczą naturze małżeństwa i rodziny.

Biskupi dostrzegli pozytywne rozstrzygnięcia, zawarte w Traktacie Konstytucyjnym, jak choćby artykuł I – 52, nakładający na Unię obowiązek poszanowania statusu prawnego Kościołów i związków wyznaniowych oraz prowadzenia z nimi regularnego dialogu, czy też artykuł II - 70, gwarantujący obywatelom Unii wolność religijną.

Dostrzegają jednak dwa zasadnicze braki Traktatu. Pierwszy z nich dotyczy kwestii odwołania do Boga, drugi to podkreślenie niezbywalnej roli chrześcijaństwa w kształtowaniu się Europy.

Odwołanie się do Boga wyraża nie tylko stosunek europejskiej wspólnoty do religii, ale jest także przypomnieniem, że ani człowiekowi, ani demokratycznej większości, nie przysługuje absolutna władza nad jakimkolwiek innym człowiekiem. Niezbywalna rola chrześcijaństwa jest niezaprzeczalnym faktem historycznym i kulturowym, odnoszącym się także do współczesności. Traktat Konstytucyjny nie może tego nie uwzględniać. Jak głosi Encyklika „Pacem in terris”, uniwersalny pokój - środowisko integralnego

rozwoju człowieka oraz solidarnego współistnienia narodów, należy budować właśnie na prawdzie, sprawiedliwości, miłości i odpowiedzialnej wolności. Dotyczy to także Unii Europejskiej.

Biskupi polscy wyrażają uznanie dla postawy przedstawicieli polskich władz, którzy w imię budowania Unii Europejskiej na miarę człowieka oraz w imię prawdy historycznej, są rzecznikami wprowadzenia do Traktatu Konstytucyjnego odwołania do Boga oraz niezbywalnej roli chrześcijaństwa w kształtowaniu się Europy. Wspierają modlitwą postawę wytrwałości w urzeczywistnieniu tych słusznych postulatów.

*Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi zebrani
na 339. zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski*

BISKUP SIEDLECKI

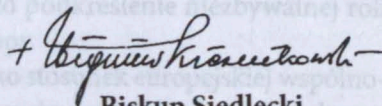
KOMUNIKAT BISKUPA SIEDLECKIEGO ZBIGNIEWA KIERNIKOWSKIEGO Z OKAZJI 20-LECIA ŚMIERCI SŁUGI BOŻEGO KS. FRANCISZKA BLACHNICKIEGO (2007)

27 lutego br. mija 20 lat od śmierci Sługi Bożego Ks. Franciszka Blachnickiego, założyciela Ruchu Światło-Życie. Do naszej diecezji Ruch ten dotarł już na początku lat 70. XX w. Powstało wówczas wiele wspólnot oazowych przy parafiach m.in. w Garwolinie, w Łukowie, w Radzynie Podlaskim i wielu innych. Dzisiaj niemal w każdej większej parafii istnieją wspólnoty Ruchu.

We wtorek 27 lutego w katedrze będę przewodniczył wspólnej modlitwie liturgicznej jutrzni o godz. 6:30 i Eucharystii o godz. 7:00. Chcemy dziękować Bogu za dar Sługi Bożego dla Kościoła, prosić o jego beatyfikację, a także modlić się o to, by wspólnoty oazowe w naszej diecezji czerpały z charyzmatu Założyciela ubogacając wspólnoty lokalne, by dojrzewały w wierze i w mocy świadectwa.

Zapraszam więc do katedry zarówno obecnych członków Ruchu Światło-Życie i Domowego Kościoła, jak również tych, którzy zetknęli się z formacją oazową w przeszłości, i wszystkich, którym bliska jest postać Sługi Bożego.

Z błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

Siedlce, 22 lutego 2007 r.

Do wykorzystania w ramach ogłoszeń duszpasterskich

SŁOWO BISKUPA ORDYNARIUSZA NA DZIEŃ ŚWIĘTOŚCI ŻYCIA (2007)

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego obchodzona jest w Kościele jako Dzień Świętości Życia. Jego ustanowienie jest odpowiedzią na wezwanie Ojca Świętego Jana Pawła II, zawarte w encyklice *Evangelium vitae*. W tekście encykliki czytamy, że podstawowym celem Dnia Świętości Życia jest budzenie w sumieniach, w rodzinach, w Kościele i społeczeństwie świeckim wrażliwości na wartość i sens ludzkiego życia w każdym momencie i w każdej sytuacji. Jest to zawsze aktualne, ale szczególnie wtedy, gdy problematyka pojawia się w dyskusji publicznej i ma odniesienie do ewentualnych zmian ustawodawczych.

Mamy świadomość, iż życie ludzkie jest najwyższym dobrem w wymiarze ziemskim. Jako wierzący w Boga Stwórcę, Dawcę wszelkiego życia, patrzymy na ten dar z poszanowaniem, a jednocześnie bez absolutyzowania go, tak by nie stawiać życia ponad jego Dawcę i Pana. Chrześcijański stosunek do życia ma swoje najgłębsze uzasadnienie właśnie w odniesieniu do Stwórcy, co ukazuje się w całej pełni w świetle odkupienia, którego dokonał Jezus Chrystus. Poddanie się Jezusa niesprawiedliwej śmierci na krzyżu ukazało tragedię sytuacji człowieka po grzechu i otworzyło nowe spojrzenie na życie oraz na wartość niewinnej śmierci. Ukazała się więc nowa perspektywa życia, które ma moc przechodzenia przez śmierć, nadając również śmierci, także niewinnej, nowe znaczenie – znaczenie odkupieńcze.

Właśnie te fakty nie pozwalają wierzącemu nigdy i w żaden sposób uzurpować sobie panowania nad życiem w oderwaniu od Pana Boga. Stąd płynnie uzasadnienie i moc dla stawiania w obronie każdego życia od jego poczęcia do naturalnej śmierci, a więc życia, które ma wartość nie tylko samo w sobie, ale także dlatego, że w nim można łączyć się z Tajemnicą śmierci Jezusa i z nadzieją nowego życia. To nadaje sens także trudnym i bolesnym wymiarom i przejawom ludzkiego życia w społeczeństwie i rzuca światło na spory wokół obrony życia.

Jesteśmy też świadomi tego, iż ludzkie ustawodawstwo winno w pełni re-spektować i odzwierciedlać szacunek do ludzkiego życia. Nikt z wierzących

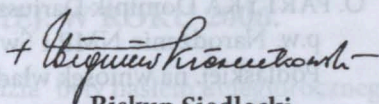
nie może mieć co do tego wątpliwości. Jest więc naszym chrześcijańskim obowiązkiem zabiegać o ustawodawstwo, które będzie chronić życie od jego poczęcia aż do naturalnej śmierci, i popierać wszelkie inicjatywy brońjące jego godności przez zagwarantowanie tego, aby żadna ludzka świadomość i wolna ingerencja nie była skierowana przeciwko niemu. Zdajemy sobie jednak także sprawę z tego, że ustawodawstwo nie jest w stanie rozwiązać wszystkich problemów i zabezpieczyć przed zagrożeniem życia we wszystkich sytuacjach i przypadkach.

Prawdą jest, że żadne prawo nie uchroni przed złem, jeśli nie będzie respektowane i egzekwowane. Potrzebne jest więc przede wszystkim formowanie ludzkich sumień, które będą respektowały prawo Boże i ustawodawstwo ludzkie (państwowe), zgodne z Bożym prawem. Właśnie należycie uformowane sumienie jest najistotniejsze, gdyż to, co dokonuje się w sanktuarium ludzkiego sumienia stanowi o godności ludzkiego działania. Wiadomo, że sumienia mogą być niepoprawnie uformowane i prowadzić do moralnie złych czynów. W dziedzinie obrony życia mamy na tym polu bardzo wiele do zrobienia. Dobre ustawodawstwo będzie wspierać te wysiłki, jednakże nigdy ich nie zastąpi. Nie jest dobrze, gdy publiczny spór o dar, jakim jest życie dzieli ludzi wierzących w Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego i niejako wchodzi w miejsce dawania świadectwa o prawdzie Ewangelii.

W tej materii również niezmiernie ważne jest wspomaganie rodziców przez stwarzanie odpowiednich warunków, które ułatwiałyby czy wprost umożliwiały przyjęcie życia (dziecka) wtedy, gdy przedstawia ono jego rodzicom szczególne trudności. Zapewne nie zawsze i nie wszyscy rodzice stający wobec takich konkretnych decyzji przyjęcia poczętego życia w trudnych okolicznościach spotykają się z odpowiednią czy należytą pomocą, zarówno pod względem materialnym jak i duchowym. Staje więc przed nami wszystkim zadanie niesienia pomocy. Nadto, a może przede wszystkim, wytworzenia pozytywnej atmosfery wokół przyjmowania i respektowania życia. Jedną z form niesienia pomocy nienarodzonemu i ich rodzicom jest dzieło duchowej adopcji. Nie uchylajmy się więc od niesienia pomocy – według możliwości – zagrożonemu nienarodzonemu życiu i borykającym się z różnymi trudnościami rodzicom czy matkom, a także osobom, które stają wobec utraty sensu swego życia ze względu na starość i stany terminalne.

Maryja Matka, która zrodziła przez przyjęcie Słowa i przez stanie pod krzyżem niech będzie dla nas pomocą we wszystkich pytaniach i zadaniach.

Z pasterskim błogosławieństwem

+
Biskup Siedlecki

Siedlce, 17 marca 2007

Gończym pragnieniem Jana Pawła II było to, aby orędzie o miłosiernej miłości Boga dotarło do wszystkich mieszkańców ziemi i napełniło ich serca nadzieją. Papież chciał przekazać światu ogień miłosierdzia, gdyż w Miłosierdziu Boga, jak sam podkreślił w Krakowie Łagiewnikach, w dniu 17.08.2002r. „... świat znajdzie pokój, a człowiek szczęście!”

*„O niepojęte i niezgłębione Miłosierdzie Boga,
Kto Cię godnie uwielbić i wyznać może,
Największy przyrządca Boga Wszechmocnego,
Tyś słodka nadzieja dla człowieka grzesznego (Dz. 951).”*

Drodzy bracia i siostry! Powtarzam dzisiaj te proste i szczere słowa św. Faustyny, by wraz z nią i z wami wszystkimi uwielbić niepojętą i niezgłębioną tajemnicę Bożego Miłosierdzia. Podobnie jak ona, chcemy wyznać, że nie ma dla człowieka innego źródła nadziei, jak Miłosierdzie Boga. Pragniemy z wiarą powtarzać: Jezu, ufam Tobie!

To wyznanie, w którym wyraża się ufność we wszechmocną miłość Boga, jest szczególnie potrzebne w naszych czasach, w których człowiek

Do duszpasterskiego wykorzystania w niedzielę 25 marca przed Uroczystością Zwiastowania Pańskiego

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

NOMINACJE

O. PARTYKA Dominik Dariusz, OSPPE, mianowany proboszczem parafii p.w. Narodzenia NMP i Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Leśnej Podlaskiej, na wniosek władz zakonnych (25.03)

ZWOLNIENIA

O. PODLECKI Franciszek Wojciech, OSPPE, zwolniony z urzędu proboszcza parafii p.w. Narodzenia NMP i Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Leśnej Podlaskiej, na wniosek władz zakonnych (25.03)

KOMUNIKATY KURII

OBCHODY DNIA PAPIESKIEGO W DIECEZJI SIEDLECKIEJ, W ROKU 2006.

Słowa „Jan Paweł II – sługa miłosierdzia” były hasłem ubiegłorocznego Dnia Papieskiego. Był to czas przypomnienia życia, posługi i pontyfikatu naszego wielkiego rodaka Papieża Jana Pawła II, jak również czas głębszego zastanowienia się nad tajemnicą Bożego Miłosierdzia.

Chrystus wypowiadając słowa w kazaniu na górze: „Błogosławieni miłośnierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią”, wskazał na jedną z podstawowych prawd chrześcijańskiego życia. Świat bardzo potrzebuje Bożego Miłosierdzia. Potrzebuje Bożego Miłosierdzia tam, gdzie panuje wojna, która przynosi ból, cierpienie i śmierć, tam gdzie jest nienawiść i chęć odwetu, gdzie brak szacunku dla życia i godności człowieka.

Gorącym pragnieniem Jana Pawła II było to, aby orędzie o miłosiernej miłości Boga dotarło do wszystkich mieszkańców ziemi i napełniło ich serca nadzieją. Papież chciał przekazać światu ogień miłosierdzia, gdyż w Miłosierdziu Boga, jak sam podkreślił w Krakowie Łagiewnikach, w dniu 17.08.2002r. „...świat znajdzie pokój, a człowiek szczęście!”

*„O niepojęte i niezgłębione Miłosierdzie Boże,
Kto Cię godnie uwielbić i wystawić może,
Największy przymiocie Boga Wszechmocnego,
Tyś słodka nadzieja dla człowieka grzesznego (Dz. , 951).*

Drodzy bracia i siostry! Powtarzam dzisiaj te proste i szczerze słowa św. Faustyny, by wraz z nią i z wami wszystkimi uwielbić niepojętą i niezgłębioną tajemnicę Bożego Miłosierdzia. Podobnie jak ona, chcemy wyznać, że nie ma dla człowieka innego źródła nadziei, jak Miłosierdzie Boga. Pragniemy z wiarą powtarzać: Jezu, ufam Tobie!.

To wyznanie, w którym wyraża się ufność we wszechmocną miłość Boga, jest szczególnie potrzebne w naszych czasach, w których człowiek doznaje zagubienia w obliczu wielorakich przejawów zła. Trzeba, aby wołanie o Boże miłosierdzie płynęło z głębi serc ludzkich, pełnych cierpienia,

niepokoję i zwątpienia, poszukujących niezawodnego źródła nadziei. Dlatego przychodzimy dziś tutaj, do łagiewnickiego sanktuarium, aby na nowo odkrywać w Chrystusie oblicze Ojca, który jest „Ojcem miłosierdzia oraz Bogiem wszelkiej pociechy” (2 Kor 1,3). Pragniemy oczyma duszy wpatrywać się w oczy miłosiernego Jezusa, aby w głębi Jego spojrzenia znaleźć odbicie własnego życia oraz światło łaski, którą już po wielokroć otrzymaliśmy i którą Bóg zachowuje dla nas na każdy dzień i na dzień ostateczny”.

(Fragment homilii wygłoszonej przez Jana Pawła II podczas poświęcenia sanktuarium Bożego Miłosierdzia. Kraków – Łagiewniki 17.08.2002r.)

Sługa Boży Papież Jan Paweł II życiem, czynem i słowem służył Miłosierdziu Boga. Świadczą o tym dokumenty, Jego przemówienia, homilie, pielgrzymki i spotkania z ludźmi.

Pouczeni słowami Chrystusa z kazania na górze, zapatrzeni w przykład Jana Pawła II, umocnieni przeżyciami obchodów Dnia Papieskiego 2006 roku, bądźmy zawsze sługami Miłosierdzia, a wówczas Ono stanie się także naszym udziałem.

Dzień Papieski obchodzony jest od 2001 roku. Jest to niedziela poprzedzająca rocznicę wyboru Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową. Jednak uroczystości odbywają się w ciągu całego tygodnia, a niektóre wydarzenia trwają cały miesiąc. Wydarzenia te mają wymiar duchowy, intelektualny, artystyczny, i charytatywny.

Tradycyjnie już w stolicach wszystkich polskich diecezji, oprócz uroczystych Mszy świętych o rychłą beatyfikację Jana Pawła II i Apeli Jasnogórskich gromadzących wieczorem rzesze mieszkańców miast i wiosek, przygotowywane są różnego typu inicjatywy upamiętniające postać Papieża.

OBCHODY VI DNIA PAPIESKIEGO W SIEDLCACH

12.10.2006
godz. 19.30

TEATR ES „DROGA”

Spektakl wg poezji Karola Wojtyły — Jana Pawła II.

Scenariusz i reżyseria: Andrzej Meżerycki

Muzyka: Waldemar Koperkiewicz

Sala widowiskowa CKiS

Organizator: Centrum Kultury i Sztuki

13.10.2006
godz. 18.00

Uroczysty premierowy seans drugiej części filmowej opowieści o Papieżu Polaku: „Karol - Papież, który pozostał człowiekiem”

Kino CKiS

Organizator: Centrum Kultury i Sztuki

14.10.2006
godz. 10.00

Specjalny poranek filmowy.

Część 1: Karol – Człowiek, który został Papieżem”,

Część 2: Karol – Papież, który pozostał człowiekiem”.

Kino CKiS

Organizator: Centrum Kultury i Sztuki

14.10.2006
godz. 11.00

„BĄDŹMY RAZEM TAKŻE...” - Turniej piłki nożnej o puchar Biskupa Siedleckiego i Prezydenta Miasta Siedlce. Udział wzięły reprezentacje:

księży, kleryków WSD, prezesów siedleckich firm oraz pracowników Urzędu Miasta.

Hala Sportowa Szkoły Podstawowej Nr 12

Organizator: TKKF

14 – 15.10.2006
godz. 9.00 – 16.00

IV Międzynarodowy Integryjny Turniej Szachowy
„Równych szans” o Puchar Prezydenta Miasta Siedlce

Publiczne Gimnazjum Nr 6 im. ks. Stanisława Brzóska ul.
Partyzantów 1

Organizator: Uczniowski Klub Sportowy „Victoria”

15.10.2006

godz. 12.00

„Zdrowo i sportowo”. Festyn sportowo-rekreacyjny: wyścig
rowerowy dla amatorów. Gry i zabawy rekreacyjne. Zawody
pokazowe na nartorolkach. Tereny przy ul. Składowej
i Grabianowskiej

Organizator: Uczniowski Klub Sportowy „RAWA”

15.10.2006

godz. 10.00

Msza św. dziękczynna za Jana Pawła II z prośbą o Jego bea-
tyfikację celebrowana przez Biskupa Siedleckiego Zbignie-
wa Kiernikowskiego, Katedra Siedlecka.

15.10.2006

godz. 17.00

Uroczysty koncert „DONA NOBIS PACEM”
pod Patronatem Honorowym Ordynariusza Siedleckiego,
Marszałka Województwa Mazowieckiego i Prezydenta Mia-
sta Siedlce.

W programie koncertu: Msza d-mol „Nelsonska” Josepha
Haydna.

Wykonawcy: CHÓR MIASTA SIEDLCE, SOLIŚCI, ORKIESTRA
SYMFONICZNA FILHARMONII ŚWIĘTOKRZYSKIEJ.

Katedra Siedlecka

Organizator techniczny: Centrum Kultury i Sztuki

Organizator merytoryczny: Mariusz Orzełowski, Chór Mia-
sta Siedlce

15.10.2006

godz. 19.30

„W hołdzie dla Jana Pawła II” Koncert w wykonaniu Nowej
Inicjatywy Ewangelizacyjnej

Plac pod Pomnikiem Jana Pawła II

Organizator: Miejski Ośrodek Kultury

15.10.2006

godz. 21.00

Apel Jasnogórski

Plac pod Pomnikiem Jana Pawła II

Organizator techniczny: Miejski Ośrodek Kultury

16.10.2006

godz. 10.00

IV Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Karola Wojtyły

– Jana Pawła II

„SŁOWO - DAR I TAJEMNICA”

Organizator: Centrum Kultury i Sztuki

16.10.2006

godz. 12.00

Uroczyste podsumowanie II edycji konkursu literackiego

pt.: Słowa Jana Pawła II, które sprawiły, że jestem lepszy”

W programie:

- Ogłoszenie wyników, wręczenie nagród i dyplomów

- Czytanie fragmentów nagrodzonych prac

- Program artystyczny pt.: „Twoje słowa nas prowadzą”

Muzeum Regionalne, ul. Piłsudskiego 1

Organizator: Miejska Biblioteka Publiczna w Siedlcach

18.10.2006

godz. 11.00

„Michał Anioł w Polsce” - śladami twórcy arcydzieł w Kaplicy Sykstyńskiej.

Wykład prof. dr hab. Jerzego Miziołka dla słuchaczy Siedleckiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

Organizator: Miejski Ośrodek Kultury w Siedlcach

Imprezy Towarzyszące:

10 – 31.10.2006

„Jan Paweł II – Orędownik Miłosierdzia”. Wystawki książek.

Placówki Miejskiej Biblioteki Publicznej w Siedlcach.

Organizator: Miejska Biblioteka Publiczna w Siedlcach

9 – 13.10.2006 godz. 10.00 – 14.00

oraz

15.10.2006 godz. 13.00 – 15.00

Dni otwarte w Muzeum Jana Pawła II.

Szkoła Podstawowa Nr 11, ul. Wiśniowa 5.

Organizator: Szkoła Podstawowa Nr 11.

15 – 16.10.2006

„Pamiętamy...” – w Katolickim Radiu Podlasie, pod hasłem prezentowana była postać i nauczanie Ojca św. Jana Pawła II, wspomnienia o Papieżu - Polaku, oraz relacje z obchodów Dnia Papieskiego w Siedlcach

Obchody Dnia Papieskiego 2006 w wybranych miastach i miejscowościach diecezji siedleckiej

Garwolin – parafia Przemienienia Pańskiego

- adoracja Najświętszego Sakramentu i różaniec w intencji o beatyfikację Jana Pawła II;
- apel ku czci Jana Pawła II;
- montaż słowno – muzyczny: *Jan Paweł II – Sługa Miłosierdzia*;
- koncert gitarowy w Ośrodku Kultury Garwolin;
- pielgrzymka autokarowa śladami Jana Pawła II: Kraków – Kalwaria Zebrzydowska – Ludźmierz (w dniach 13 -15 października);
- rajd papieski – harcerze FSE (w dniach 14 – 15 października);
- szkolna zbiórka, organizowana przez Przymierze Rodzin (w dniach 13 -15 października);
- akcja „Kremówki papieskie” – sprzedaż.

Osieck

- katechezy o Ojcu Świętym;
- okolicznościowe dekoracje o Papieżu w szkole i w kościele;
- montaż słowno – muzyczny z pokazem filmu przypominającego najważniejsze chwile z życia Papieża Polaka zorganizowany w szkole podstawowej i w gimnazjum;
- spotkanie i rozmowy o Ojcu Świętym a także złożenie symbolicznych kwiatów i zapalenie znicza pamięci przy tablicy upamiętniającej Papieża;

- prace plastyczne (pocztówki) wykonane przez dzieci na konkurs Dzień Papieski, które rozprowadzali wolontariusze z Koła im. Jana Pawła II w miejscowej społeczności, zbierając pieniądze na cele Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia;
- w szkole podstawowej w Osiecku upamiętniając sportową pasję Papieża, rozegrano mecz piłki nożnej o Puchar Papieski ufundowany przez ks. Proboszcza.

Dęblin – parafia Chrystusa Miłosiernego

- okolicznościowa akademie zorganizowana w kościele parafialnym;
- katechezy na temat: *Jan Paweł II – Sługa Miłosierdzia* przeprowadzone we wszystkich szkołach istniejących na terenie parafii;
- gazetki szkolne poświęcone osobie Jana Pawła II;
- konkursy dotyczące życia i twórczości Ojca Świętego;
- koncert katolickiego zespołu hip-hopu na cześć Jana Pawła II;
- powiatowy przegląd inscenizacji o osobie Papieża (udział wzięło 6 szkół średnich z powiatu ryckiego).

Adamów

- modlitwa różańcowa w kościele w intencji o beatyfikację sługi Bożego Jana Pawła II;
- apel zorganizowany w społeczności szkolnej, poświęcony Ojcu Świętemu;
- konkurs na plakat o Papieżu przeprowadzony w szkole podstawowej i średniej.

Domanice

- okolicznościowe katechezy o Ojcu Świętym przeprowadzone we wszystkich szkołach znajdujących się na terenie parafii;
- montaż słowno – muzyczny pt: *Jan Paweł II – Sługa Miłosierdzia* zorganizowany w parafii;
- konkurs wiedzy o Janie Pawle II przeprowadzony w gimnazjum;
- akademie na temat: *Wspomnienie o Papieżu* przeprowadzona w szkole podstawowej.

Kopcie

- nabożeństwo różańcowe w intencji beatyfikacji i kanonizacji Jana Pawła II;
- przekazanie osobom dorosłym i młodzieży należącym do parafialnych

- zespołów liturgicznych ksiązek Jana Pawła II pt. *Wstańcie, chodźmy* celem pogłębienia osobistej wiedzy o Papieżu;
- spotkanie z młodzieżą poświęcone dziedzictwu Jana Pawła II i przekazanie im opasek „Pokolenie JP2”.

Szpaki

- Msza Święta w Dniu Papieskim o beatyfikację Jana Pawła II;
- modlitwa różańcowa całej wspólnoty parafialnej o beatyfikację Ojca Świętego;
- katechezy w szkole o osobie i pontyfikacie Jana Pawła II;
- apel zorganizowany w szkole poświęcony Papieżowi;
- konkurs i przegląd piosenki religijnej poświęcony pamięci Jana Pawła II;
- konkurs puszczania latawców „Lećmy do Domu Ojca”.

Szkoła Podstawowa nr 11 w Siedlcach im. Jana Pawła II – parafia św. Stanisława w Siedlcach

- przygotowanie i przeprowadzenie katechez okolicznościowych w każdej klasie;
- przygotowanie gazetek ściennych;
- przygotowanie i zaprezentowanie apelu pt: *Jan Paweł II – Śługa Miłosierdzia*;
- Msze Święte o beatyfikację Jana Pawła II – dnia 15.10.2006r. w katedrze siedleckiej i dnia 16.10.2006r. w kościele św. Stanisława;
- zbiórka pieniędzy na terenie szkoły na Fundację „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

W dniu 16.10.2006r. uczniowie szkoły nosili emblematy: serduszka lub białe wstążki na znak miłości do Ojca Świętego

Gimnazjum nr 3 im. Józefa Piłsudskiego w Łukowie

- sprzedaż „papieskich kremówek”, zorganizowana w ramach obchodów VI Dnia Papieskiego w dniach 16 – 17 października 2006r

Obchody Dnia Papieskiego w pozostałych wspólnotach parafialnych diecezji siedleckiej.

Działania podjęte przez pozostałe wspólnoty parafialne, szkolne i lokalne można sprowadzić do następujących wymiarów:

I. WYMIAR DUCHOWY

1. Celebracja Eucharystii.
2. Celebracja Słowa Bożego.
3. Adoracja Najświętszego Sakramentu.
4. Rozważanie Tajemnic Różańcowych.
5. Apel Jasnogórski.
6. Droga Krzyżowa.

II. WYMIAR ARTYSTYCZNY

1. Koncerty z myślą o Janie Pawle II.
2. Akademie i apele szkolne.
3. Inscenizacje słowno- muzyczne w parafiach i szkołach.
4. Konkursy:
 - plastyczne (portret papieża, projekt znaczka i widokówki z Papieżem, spotkanie z Papieżem w czasie pielgrzymki, album o Janie Pawle II itd.),
 - literackie (tekst piosenki, wiersz, opowiadanie itp.),
 - recytatorskie.
5. Gazetki i wystawy:
 - a. twórczości Jana Pawła II,
 - b. zdjęć z pielgrzymek Ojca Świętego,
 - c. znaczków i monet z Janem Pawłem II.
6. Pielgrzymki i wycieczki:
 - śladami Ojca Świętego (Kraków, Zakopane, Kalwaria Zebrzydowska, Wadowice),
 - do Muzeum Jana Pawła II w Szkole Podstawowej nr 11 w Siedlcach,
 - do Muzeum Diecezjalnego w Siedlcach,
 - pod pomnik Jana Pawła II w Siedlcach i na plac celebry (Błonia Siedleckie).

7. Dzień z Janem Pawłem II:
 - rywalizacja sportowa,
 - wspólna modlitwa.

III. WYMIAR INTELEKTUALNY

1. Katechezy.
2. Godziny wychowawcze.
3. Projekcje filmów o Janie Pawle II.
4. Prezentacje multimedialne.
5. Artykuły dotyczące Jana Pawła II w gazetkach szkolnych.
6. Konkursy:
 - wiedzy o papieżu Janie Pawle II.

IV. WYMIAR CHARYTATYWNY

1. Zapoznanie uczniów z Fundacją DNT.
2. Spotkania ze stypendystami Fundacji DNT.
3. Zbiórka kościelna, aukcje i zbiórki szkolne.
4. Akcja SMS-owa.
5. Połączenie ze wskazanym przez Telekomunikację Polską numerem stacjonarnym.

Ks. Marek Skwierczyński

Wydział Duszpasterski

Siedlce 05.03.2007

Czcigodni Księża

Pragnę raz jeszcze przypomnieć o zbliżającym się terminie kolejnego spotkania formacyjnego dla kapłanów (ks. dziekan lub v-ce, oraz ojciec duchowny dekanatu), które odbędzie się tradycyjnie w Centrum Charytatywno-duszpasterskim w Siedlcach we czwartek 15. 03.2007. Spotkanie rozpocznie się o godz. 10.00, zakończy obiadem około godz. 13.30. Szczegółowy program zostanie podany na miejscu. Przypominam raz jeszcze o lekturze *Reconciliatio et paenitentia*.

Ks. Wojciech Hackiewicz

P.O. Dyrektora Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce 20. 03. 2007r.

Wydział Duszpasterski

L. dz. 198/2007

Czcigodni Księża

Zbliża się Wielki Czwartek. Jak co roku, w tym dniu w katedrze siedleckiej o godz. 10.00 Ks. Biskup Ordynariusz będzie sprawował Mszę św. Krzyżma z aktem odnowienia przyrzeczeń kapłańskich. Stało się już tradycją, że ta uroczystość jest jednocześnie świętem Służby Liturgicznej Ołtarza. W związku z tym serdecznie zapraszamy Czcigodnych Księża do wzięcia w niej udziału tak osobiście, jak i umożliwienie przybycia do katedry jak najliczniejszej grupie ministrantów i członków chórów i scholi parafialnych. Byłbym wdzięczny, gdyby księża zgłosili odpowiednio wcześniej swoje grupy drogą elektroniczną (mail, skype, gg), czy na moj tel. komórkowy lub w wydziale (wtorki i środy), wtedy będzie można każdą z grup przywitać i zaprezentować.

Ks. Wojciech Hackiewicz

P.O. Dyrektora Wydziału Duszpasterskiego

Wydział Duszpasterski

L. dz.197/2007

Czcigodni Księża

2 kwietnia b.r. przypada druga rocznica śmierci Sługi Bożego papieża Jana Pawła II. Z tej racji tego dnia odbędzie się w naszym mieście stosowna uroczystość. W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą, by w ogłoszeniach duszpasterskich uwzględnić tę informację, zachęcając wiernych do licznego w niej udziału. Prosimy, by zwrócić się do wiernych o przyozdobienie ubrań białą kokardką, która będzie zewnętrznym znakiem solidarności w dziękczynieniu za niezwykły pontyfikat papieża Polaka oraz modlitwy o jak najrychlejszą Jego kanonizację.

Program uroczystości:

18.00 Katedra. Msza św. pod przewodnictwem J.E. Ks. Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego

19.00 Koncert „W drugą rocznicę Śmierci Jana Pawła II” W koncercie między innymi: *P. Eben „Hiob”*; *M. Sawa „Sonata”*; *J. Rheinberger „Stabat Mater”*; *G. Faure „Cantique de J. Racine”*

20.00 Przejście pod pomnik Jana Pawła II. Wspólne czuwanie zakończone apelem jasnogórskim.

Ks. Wojciech Hackiewicz

P.O. Dyrektora Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 21 marca 2007 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

L.dz. 201/06

Czcigodni Księża Dziekani !

Kuria Diecezjalna niniejszym prosi o przekazanie Księżom w swoich dekanatach (łącznie z Księżmi emerytami oraz Księżmi pracującymi poza duszpasterstwem parafialnym) informacji, że pierwsza tura rekolekcji kapłańskich w naszej Diecezji odbędzie się w dniach **od 10 kwietnia (wtorek po Wielkanocy) - początek o godz. 20⁰⁰ - do 14 kwietnia (sobota), zakończenie ok. godz. 9⁰⁰** w gmachu WSD Diecezji Siedleckiej w Opolu Nowym. Rekolekcjom będzie przewodniczył ks. prałat Marian Duda z Częstochowy.

Prosimy Czcigodnych Księży Dziekanów, aby listę księży ze swoich dekanatów, zamierzających wziąć udział w pierwszej turze rekolekcji, zgłosili najpóźniej do dnia 4 kwietnia br. bezpośrednio do ks. prałata Konstantego Kusyka, wikariusza biskupiego ds. formacji kapłańskiej.

Inne terminy rekolekcji zostaną podane do wiadomości w późniejszym czasie.

Możliwe jest także odprawienie rekolekcji poza naszą Diecezją. Dotyczy to głównie Księży aktywnie działających w specjalistycznych duszpasterstwach, które organizują własne spotkania rekolekcyjne. W takich przypadkach, po odbyciu rekolekcji, prosimy o przedstawienie odpowiedniego zaświadczenia w Kurii Diecezjalnej, najpóźniej do końca stycznia 2008 r.

Prosimy przypomnieć Kapłanom, którzy w roku 2006 uczestniczyli w rekolekcjach poza naszą Diecezją, a do tej pory nie przekazali zaświadczenia o odbytych rekolekcjach, aby bezzwłocznie to uczynili.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

SPIIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Pomagać ludziom kochać Boga i służyć Mu we wszystkim –Przemówienie <i>Ojca Świętego podczas wizyty na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim</i>	105
Nieście wszystkim Chrystusa, nadzieję świata – <i>Msza św. w Weronie podczas IV Krajowego Kongresu Kościelnego we Włoszech</i>	113
Maryja Matką Chrystusa, Kościoła i każdego człowieka – <i>Msza św. w sanktuarium Meryem Ana Evi</i>	119
Kościół zwiastuje ludziom Jezusa Chrystusa – <i>Msza św. w katolickiej katedrze p.w. Ducha Świętego</i>	124

Episkopat Polski

List biskupów polskich do kapłanów na wielki czwartek 2007	128
Komunikat z 339. zebrania plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	133
Stanowisko Episkopatu Polski w sprawie Traktatu Konstytucyjnego	136

Biskup Siedlecki

Komunikat Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego z okazji 20-lecia śmierci Sługi Bożego Ks. Franciszka Blachnickiego	138
Słowo Biskupa Ordynariusza na Dzień Świętości Życia	139
Zmiany wśród duchowieństwa	142

Komunikaty kurii

Obchody Dnia Papieskiego w Diecezji Siedleckiej, w roku 2006	143
Komunikat Wydziału Duszpasterskiego	153
Komunikat w sprawie celebracji wielkoczwartkowej	153
Komunikat w sprawie obchodów 2. rocznicy śmierci Sługi Bożego papieża Jana Pawła II	154
Informacja o pierwszej turze rekolekcji kapłańskich	155

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel